

เลาดีเซีย - อันดับหนึ่ง

คำพยากรณ์แห่งหายนะของอิสยาห์สำหรับหุบเขาแห่งนิมิต

Jeff Pippenger

2023-08-14

ภาระแห่งหุบเขาแห่งนิมิต อะไรเกิดแก่เจ้าบัดนี้ ที่เจ้าทั้งสิ้นได้ขึ้นไปบนหลังคาเรือน? เจ้าเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย เป็นนครอีกทีก เป็นนครเริงริน ผู้ที่ถูกฆ่าในเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ มิได้ตายในสงคราม บรรดาผู้ครอบครองของเจ้าหนีไปพร้อมกัน เขาทั้งหลายถูกผูกมัดโดยพลธนู บรรดาผู้ที่พบในเจ้าถูกผูกมัดรวมกัน คือผู้ที่หนีมาจากที่ไกล ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า จงหันตาไปเสียจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น อย่าพยายามปลอมโยนข้าพเจ้า เพราะเหตุความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า เพราะวันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ยาก แห่งการเหยียบย่ำ และแห่งความสับสนอลหม่าน โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งพลโยธา ในหุบเขาแห่งนิมิต เป็นการฟังหลายกำแพง และการร้องก้องไปถึงภูเขา อิสยาห์ 22:1-5

ในพระธรรมอิสยาห์ คำว่า "ภาระ" ปรากฏอยู่สิบแปดครั้ง ในจำนวนการอ้างอิงเหล่านั้น สิบเอ็ดครั้งเป็นการระบุคำพยากรณ์แห่งวิบัติโดยตรง และอีกเจ็ดครั้งกล่าวถึงภาระในฐานะสิ่งที่แบกไว้บนบ่า มีเพียงหนึ่งในการอ้างอิงที่แปลว่า "ภาระ" ซึ่งหมายถึงสิ่งที่แบกไว้บนบ่า และในเวลาเดียวกันก็เป็นคำพยากรณ์แห่งวิบัติด้วย ข้าพเจ้าตั้งใจจะกล่าวถึงการอ้างอิงนั้น ซึ่งเป็นคำภาษาฮีบรูที่หมายถึงสิ่งที่ถูกแบก แต่ก็ยังเป็นคำพยากรณ์แห่งวิบัติด้วย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงชี้ให้เห็นความแตกต่างนี้ตั้งแต่ต้น แม้ว่าเราจะยังไม่ย้อนกลับมาพิจารณาข้อเท็จจริงเหล่านี้จนกว่าจะถึงภายหลังก็ตาม

บทนี้มีได้คลุมเครือเกี่ยวกับคำจำกัดความของ "หุบเขาแห่งนิมิต" เพราะได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็น "นครดาวิด" และยังเป็น "เยรูซาเล็ม" อีกด้วย หุบเขาแห่งนิมิตเป็นการอ้างถึงแอตเวนต์ตีสม์แบบเลาดีเซียในช่วงประวัติศาสตร์ของหกข้อสุดท้ายแห่งดาเนียลบทที่สิบเอ็ด อิสยาห์ได้กำหนดบริบทของการพิพากษาลงโทษนี้ไว้ด้วยประวัติศาสตร์ซึ่งปรากฏในบทที่ยี่สิบ โดยพรรณนาถึงการพิชิตโลกอย่างต่อเนื่องของกษัตริย์อัสซีเรีย ผู้ซึ่งได้ส่งแม่ทัพนายหนึ่งชื่อทหารหันไปยึดเมืองหนึ่งในอียิปต์ที่ชื่ออชโดด.

กฎหมายวันอาทิตย์ถูกระบุไว้ในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบเอ็ด และชื่อพระคัมภีร์นี้ได้ระบุคนสามกลุ่มที่ "รอดพ้น" จากมือของสันตะปาปา ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์.

ในปีที่ทหารหันมายังอชโดด (เมื่อซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้เขามา) และได้รบกับอชโดดและยึดเมืองนั้นไว้ได้ ในเวลาเดียวกันนั้น พระเยโฮวาห์ได้ตรัสโดยอิสยาห์บุตรของอามอสว่า "จงแก้ผ้ากระสอบออกจากบ้านเอวของเจ้า และถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้า" และเขาก็กระทำดังนั้น เดินเปลือยและเท้าเปล่า และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดังที่อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราได้เดินเปลือยและเท้าเปล่าอยู่สามปี เป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์เกี่ยวกับอียิปต์และเอธิโอเปีย ฉะนั้นใด กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็จะกวาดต้อนเชลยชาวอียิปต์ และพาพวกเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ เปลือยและเท้าเปล่า แม้กันก็เปิดเปลือย เป็นความอัปยศแก่อียิปต์ ฉะนั้นนั้น และเขาทั้งหลายจะหวาดกลัวและอับอายเพราะเอธิโอเปียซึ่งเป็นความมั่งหวังของตน และเพราะอียิปต์ซึ่งเป็นศักดิ์ศรีของตน และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า 'ดูเถิด เช่นนี้แหละคือสิ่งที่เราเคยมุ่งหวังไว้ ซึ่งเราได้หนีไปพึ่งเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

แล้วเราจะหนีรอดได้อย่างไร?” อีสยาห์ 20:1-6

คำถามที่ชาวเกาะนั้นยกขึ้นคือ พวกเขาจะหลบหนีให้พ้นจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้อย่างไร ซึ่งในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดก็ทรงนำเสนอพระองค์นั้นว่าเป็นกษัตริย์แห่งทิศเหนือด้วยเช่นกัน

เขา [กษัตริย์แห่งทิศเหนือ] จะเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ด้วย และหลายประเทศจะถูกคว่ำลง แต่คนเหล่านี้จะพ้นจากมือของเขา คือ เอโดม โมอับ และบรรดาบุตรแห่งอัมโมนส่วนหัวหน้า ดาเนียล 11:41

ในข้อนี้ มีการระบุถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา และมีนัยยะเอียงบางประการในข้อความตอนของดาเนียลที่สมควรพิจารณา มีข้อพระคัมภีร์สามข้อติดต่อกันในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ข้อ 40 ถึง 43 ซึ่งล้วนระบุถึง “ประเทศต่าง ๆ” ในข้อ 40 ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นตัวแทนของอดีตสหภาพโซเวียตได้ถูกกวาดล้างไปโดยอำนาจสันตะปาปาและสหรัฐอเมริกาในปี 1989 นักประวัติศาสตร์สมัยใหม่ยืนยันข้อเท็จจริงนี้

แล้วในข้อที่สิบสอง เราพบคำว่า “countries” ซึ่งเป็นตัวแทนของบรรดาประเทศทั้งสิ้นบนโลกนี้ เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (คือสันตะปาปา) เข้ายึดอียิปต์ ซึ่งเป็นตัวแทนของโลกทั้งสิ้น นั้นเป็นนัยหนึ่ง อีกนัยหนึ่งในสองนัยที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงในสามข้อนี้เกี่ยวข้องกับคำว่า “escape” ในข้อที่สิบเอ็ด และต่อมาอีกครั้งในข้อที่สิบสอง ทั้งสองเป็นคำภาษาฮีบรูคนละคำ แม้ว่าทั้งสองจะได้รับการแปลว่า “escape” เหมือนกัน คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “escape” ในข้อที่สิบสองมีความหมายว่าไม่พบการช่วยให้รอดพ้น เพราะเมื่อ “กษัตริย์สิบองค์” ซึ่งเป็นตัวแทนของสหประชาชาติ ตกลงที่จะมอบรัฐบาลโลกเดียวของตนไว้ภายใต้การควบคุมของสัตว์ร้ายแห่งสันตะปาปา ก็ไม่มีทางหลบหนี—ไม่มีการช่วยให้รอดพ้นเลย

และเขาสิบอันที่ท่านเห็นนั้น คือกษัตริย์สิบองค์ ซึ่งยังมีได้รับราชอาณาจักรเลย แต่จะได้รับอำนาจอย่างกษัตริย์ร่วมกับสัตว์ร้ายนั้นชั่วขณะหนึ่ง กษัตริย์เหล่านี้มีจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และจะมอบฤทธิ์เดชและอำนาจของตนให้แก่สัตว์ร้าย พวกเขาจะทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยเหนือเขาทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งปวง และเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้น เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่แล้ว ทรงเลือกแล้ว และสัตย์ชื่อ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า น้ำทั้งหลายที่ท่านเห็น ซึ่งหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือชนชาติทั้งหลาย ผุ่จนทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งหลาย และเขาสิบอันที่ท่านเห็นบนสัตว์ร้ายนั้น จะชิงหญิงแพศยา และจะกระทำให้นางร่าเริงและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อของนาง และเผานางเสียด้วยไฟ เพราะพระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ในใจของพวกเขาให้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และให้เห็นพ้องต้องกัน และมอบราชอาณาจักรของตนแก่สัตว์ร้าย จนกว่าพระวจนะของพระเจ้าจะสำเร็จ วิวรณ์ 17:12-17

“กษัตริย์สิบองค์” เหล่านี้ถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในพระวจนะของพระเจ้า และในเรื่องราวของเอลียาห์ อาหับ กษัตริย์แห่งอิสราเอล เป็นหัวหน้าของสิบเผ่า และเขาสมรสกับเยเซเบล เยเซเบลคือสันตะปาปาในวาระสุดท้ายของโลก เอลียาห์คือผู้สื่อสารแห่งชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และอาหับคือหัวหน้าของพันธมิตรกษัตริย์สิบองค์ อาหับเป็นตัวแทนของสหรัฐอเมริกาในฐานะผู้นำของสหประชาชาติในช่วงประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่ออียิปต์ถูกอัสซีเรียพิชิต กษัตริย์ฝ่ายเหนือตามดาเนียล 11:42

เพิ่งได้บังคับให้กษัตริย์สิบองค์ยินยอมมอบราชอาณาจักรของตนแก่เดชอำนาจของสันตะปาปา.

“เมื่อเราเข้าไปใกล้วิกฤตการณ์สุดท้าย ยิ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ความสมัคปรมาณและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะดำรงอยู่ท่ามกลางบรรดาเครื่องมือที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ โลกเต็มไปด้วยพายุ สงคราม และความขัดแย้ง กระนั้น ภายใต้ศักราชหนึ่งเดียว—คืออำนาจสันตะปาปา—ผู้คนจะรวมตัวกันเพื่อต่อต้านพระเจ้าในบุคคลแห่งพยานทั้งหลายของพระองค์
ความเป็นเอกภาพนี้ถูกยึดประสานไว้โดยผู้ละทิ้งความเชื่อผู้ยิ่งใหญ่
ขณะที่เขาพยายามรวบรวมบรรดาผู้รับใช้ของตนให้ทำสงครามกับความจริง
เขาจะทำงานเพื่อแบ่งแยกและกระจัดกระจายบรรดาผู้สนับสนุนความจริงนั้นด้วย ความริษยา
การคาดระแวงในทางชั่ว การกล่าวร้าย ถูกเขายูงขึ้นเพื่อก่อให้เกิดความแตกสามัคคีและการแตกแยก”
Testimonies, volume 7, 182.

ในข้อสี่สิบเอ็ด เรพบคำว่า “รอดพ้น” และเรายังพบคำว่า “รอดพ้น” ในข้อสี่สิบสองด้วย แต่ทั้งสองเป็นคำภาษาฮีบรูคนละคำกัน คำที่แปลว่า “รอดพ้น”

ในข้อสี่สิบเอ็ดหมายถึงการรอดพ้นประหนึ่งโดยความสิ้นใจ นี่คือคำที่แปลว่า “รอดพ้น” ในอิสยาห์บทที่สี่สิบ ข้อหก “ในวันนั้น” “ชาวเกาะนี้” ถามว่าพวกเขาจะรอดพ้นจากคนอัสซีเรียได้อย่างไร ผู้ซึ่ง “ในวันนั้น” กำลังพิชิตโลกอย่างต่อเนื่อง ดังที่แสดงไว้ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ดและพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ อีกหลายแห่ง

ในดาเนียล 11:41 เมื่อสันตะปาปา หรือดังที่ดาเนียลกล่าวแทนเขาว่า กษัตริย์ฝ่ายเหนือ หรือดังที่อิสยาห์กล่าวแทนเขาว่า ชาวอัสซีเรีย กำลังพิชิต “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนสหรัฐอเมริกา มีกลุ่มคนอยู่สองกลุ่มที่ถูกระบุไว้

เขาจะเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ด้วย และหลายประเทศจะถูกคว่ำลง
แต่ชนเหล่านี้จะรอดพ้นจากมือของเขา คือเอโดม และโมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมน Daniel 11:41

ฝ่ายหนึ่งคือ “คนเป็นอันมาก” ผู้ถูกโค่นล้มลง และอีกฝ่ายหนึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น “เอโดม โมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมน” เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ วิวรณ์ 18:4 เรียกบรรดาผู้ที่ยังอยู่ในบาบิโลนให้ออกมา โดยตรัสว่า “จงออกมา”

และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ตรัสว่า ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนางนั้น เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนร่วมในบาปของนาง และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่รับภัยพิบัติทั้งหลายของนาง วิวรณ์ 18:4

เอโดม โมอับ และบรรดาหัวหน้าของชนอัมโมน คือผู้ที่รอดพ้นไปได้ด้วยความสิ้นใจดังปลาไหล ดังที่บรรดาชนชาติแห่งเกาะในอิสยาห์บทที่สี่สิบกำลังหวังจะกระทำเช่นนั้น.

ในข้อที่สี่สิบเอ็ด นัยอีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงก็คือ ในข้อที่สี่สิบ สิบเอ็ด และสี่สิบสอง เรพบคำว่า “countries” แต่ในข้อที่สี่สิบเอ็ด คำนี้เป็นคำที่ผู้แปลเติมเข้าไป มิได้อยู่ในถ้อยคำต้นฉบับของดาเนียล และไม่ควรรอยุ่ตรงนั้น
หลายประเทศถูกโค่นล้มลงตามความสำเร็จครบถ้วนของข้อที่สี่สิบเมื่อสหภาพโซเวียตล่มสลาย และหลายประเทศถูกยึดครองเมื่อสันตะปาปาเข้าควบคุมองค์การสหประชาชาติ
แต่เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา “คนเป็นอันมาก” ที่ถูกโค่นล้มนั้น มิใช่หลายประเทศ หากเป็นได้เพียงเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์เท่านั้น

“หากแสงสว่างแห่งความจริงได้ถูกนำเสนอแก่ท่าน เปิดเผยวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่แก่ท่าน และแสดงให้เห็นว่าในพระวจนะของพระเจ้าไม่มีรากฐานใดเลยสำหรับการถือวันอาทิตย์เป็นวันศักดิ์สิทธิ์

แต่ท่านยังคงยึดติดกับวันสะบาโตเทียมเท็จ ปฏิเสธที่จะถือรักษาวันสะบาโตซึ่งพระเจ้าทรงเรียกว่า 'วันบริสุทธิ์ของเรา' ไว้ให้บริสุทธิ์ ท่านก็ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อใด? ก็เมื่อท่านเชื่อฟังคำประกาศกฤษฎีกาที่บัญชาท่านให้หยุดจากการงานในวันอาทิตย์และนมัสการพระเจ้า ทั้ง ๆ

ที่ท่านรู้ว่าไม่มีแม้แต่คำเดียวในพระคัมภีร์ที่แสดงว่าวันอาทิตย์เป็นสิ่งอื่นใดนอกจากวันทำงานธรรมดา ท่านก็ยินยอมรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และปฏิเสธตราประทับของพระเจ้า" Review and Herald, July 13, 1897.

สมาชิกทุกคนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสมอบรับหลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตเมื่อเขาเข้ารับบัพติศมาเป็นสมาชิกของคริสตจักรเป็นครั้งแรก และเขาต้องรับผิดชอบต่อ "แสงสว่างแห่งความจริง" เกี่ยวกับวันสะบาโตนั้น

"การเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตคือเครื่องหมายหรือตราสำแดงแห่งอำนาจของคริสตจักรโรมัน ผู้ที่เมื่อเข้าใจข้อเรียกร้องของพระบัญญัติข้อที่สี่แล้ว ยังเลือกถือรักษาวันสะบาโตเทียมแทนวันสะบาโตแท้ ก็เท่ากับกำลังถวายความเคารพต่ออำนาจนั้น ซึ่งเป็นอำนาจเดียวที่ได้บัญชาเรื่องนี้ไว้ ตราสัตว์ร้ายคือวันสะบาโตของสันตะปาปา ซึ่งโลกได้รับยอมรับไว้แทนวันที่พระเจ้าทรงกำหนดแต่งตั้ง"

"ยังไม่มีผู้ใดได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย เวลาของการทดลองยังไม่ถึง ยังมีคริสเตียนแท้ๆ อยู่ในทุกคริสตจักร รวมทั้งในศาสนจักรโรมันคาทอลิกด้วย ไม่มีผู้ใดถูกปรับโทษจนกว่าเขาจะได้รับความสว่างและได้เห็นถึงพันธะหน้าที่แห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ แต่เมื่อกฤษฎีกาถูกประกาศออกไปเพื่อบังคับให้ถือวันสะบาโตเทียมเท็จ และเสียงร้องอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะเตือนมนุษย์ทั้งหลายมิให้กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปของมัน เส้นแบ่งระหว่างความเท็จกับความจริงจะถูกขีดไว้อย่างชัดเจน แล้วบรรดาผู้ที่ยังคงดำเนินอยู่ในการละเมิดจะได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย"

"ด้วยอย่างก้าวอันรวดเร็ว เรากำลังเข้าใกล้ช่วงเวลานี้ เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายจะรวมตัวกับอำนาจฝ่ายบ้านเมืองเพื่อคำจรรยาเท็จ ซึ่งเพราะการต่อต้านศาสนานี้ บรรพบุรุษของพวกเขาได้ทนต่อการข่มเหงอันรุนแรงที่สุดแล้ว เมื่อนั้นสะบาโตของสันตะปาปาจะถูกบังคับใช้โดยอำนาจร่วมกันของคริสตจักรและรัฐ จะมีการละทิ้งความเชื่อในระดับชาติ ซึ่งจะสิ้นสุดลงก็แต่ด้วยความพิณาศของชาติเท่านั้น" Manuscript 51, 1899.

เมื่อมีการออกกฎหมายวันอาทิตย์

ผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อความสว่างแห่งทูตสวรรค์องค์ที่สามมีเพียงชาวเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสนั้น เพราะจนกว่าจะถึงเวลานั้น

ผู้ที่อยู่นอกคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสจึงจะได้รับการเสนอการทดสอบของทูตสวรรค์องค์ที่สามแก่พวกเขา "คนเป็นอันมาก" ที่ถูกโศกเศร้า ณ เวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์นั้น คือชาวแอ๊ดเวนตีสฝ่ายเลาดีเซีย เพราะว่า "การพิพากษาเริ่มต้นที่ครัวเรือนของพระเจ้า"

ฉะนั้นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย

เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ได้รับการทรงเรียก แต่ผู้ที่ได้รับเลือกนั้นมีน้อย มัทธิว 20:16

อิสยาห์เป็น "หมายสำคัญและการอัศจรรย์"

สำหรับอียิปต์และเอธิโอเปียเกี่ยวกับการพิชิตโลกอย่างต่อเนื่องของตำแหน่งพระสันตะปาปา

อียิปต์คือสหประชาชาติ; เอธิโอเปียคือสหรัฐอเมริกา และอัชชีเรียคือตำแหน่งพระสันตะปาปา

ภายใต้บริบทของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์นั้น อิสยาห์เริ่มนำเสนอมโนทัศน์แห่งหายนะเป็นลำดับ

บทที่ยีลิปสองกล่าวถึงชาวเลาตีเซียที่ถูก โคนล้มลง ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ และชาวฟีลาเดลเฟียที่เรียก "เอโดม โมอับ และหัวหน้าของบรรดาบุตรแห่งอัมโมน" ออกมาจากบาบิโลน

แอ็ดเวนติสต์ฝ่ายเลาตีเซียขาดลักษณะนิสัยอันจำเป็นต่อการได้รับความรอด และพวกเขาถูกองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงคายออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ ข้าพเจ้ากล่าวถึงข้อเท็จจริงนี้ เพียงเพื่อเน้นย้ำประเด็นถัดไป
อิสยาห์บทที่ยีลิปสองเป็นเหตุผลอีกประการหนึ่งที่เลาตีเซียพินาศ เพราะคำพยากรณ์แห่งวิบัตินั้นมีต่อหุบเขาแห่ง "นิมิต" มีคำภาษาฮีบรูหลักอยู่สองคำที่แปลว่า "นิมิต" คำหนึ่งหมายถึงลำดับเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ และอีกคำหนึ่งหมายถึงนิมิตแห่งพระคริสต์ คำหนึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่นอกคริสตจักร และอีกคำหนึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ภายในคริสตจักร คำที่ใช้ในบทที่ยีลิปสองคือนิมิตที่หมายถึงเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ และเป็นคำเดียวกันกับที่แปลว่า "นิมิต" ในพระธรรมสุภาสิต

เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศไป แต่ผู้ที่รักษาธรรมบัญญัติก็เป็นสุข สุภาสิต 29:18

"ภาระแห่งหุบเขานิมิต" คือคำพยากรณ์ที่ระบุถึงผู้กราบนมัสการสองจำพวกในคริสตจักรของพระเจ้า ณ ปลายโลก จำพวกหนึ่งซึ่งเขบนาเป็นตัวแทน คือเลาตีเซีย และอีกจำพวกหนึ่งคือฟีลาเดลเฟีย ซึ่งเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์เป็นตัวแทน ความแตกต่างระหว่างสองจำพวกในบทนี้ แน่นนอนว่าเป็นความแตกต่างเดียวกันกับในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน จำพวกหนึ่งมีน้ำมันในเวลาเที่ยงคืน แต่อีกจำพวกหนึ่งไม่มี "น้ำมัน" ในฐานะสัญลักษณ์นั้นเป็นตัวแทนของสังฆธรรมต่าง ๆ ตามบริบทที่ปรากฏ แต่ในอิสยาห์บทที่ยีลิปสอง "น้ำมัน" ของหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นถูกแทนด้วยคำว่า "นิมิต" จำพวกหนึ่งมี "น้ำมัน" แต่อีกจำพวกหนึ่งไม่มี

"ผู้ที่ได้รับการเจิมซึ่งยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสี่นั้น ดำรงตำแหน่งที่ครึ่งหนึ่งเคยปรทานแก่ซาตานในฐานะครอบครัวผู้ปกคลุม โดยผ่านทางเหล่าผู้บริสุทธ์ที่รายล้อมพระที่นั่งของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักษาการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกับชาวโลก น้ำมันสีทองเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคุณซึ่งพระเจ้าทรงใช้หล่อเลี้ยงประทีปของบรรดาผู้เชื่อ เพื่อมิให้ริบหรี่และดับไป หากมิใช่เพราะว่าน้ำมันบริสุทธ์นี้ถูกเทลงมาจากสวรรค์ผ่านทางชาวสารแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า บรรดาอำนาจแห่งความชั่วร้ายก็จะควบคุมมนุษย์ไว้อย่างสิ้นเชิง"

"พระเจ้าทรงถูกลบหลู่พระเกียรติเมื่อเราไม่รับข่าวสารที่พระองค์ทรงส่งมายังเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงปฏิเสธน้ำมันทองคำซึ่งพระองค์ทรงประสงค์จะเทลงในจิตวิญญาณของเรา เพื่อจะถูกถ่ายทอดต่อไปยังผู้ที่อยู่ในความมืด เมื่อเสียงร้องมาว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปต้อนรับท่านเถิด' ผู้ที่มีน้ำมันบริสุทธ์ ผู้ที่มีได้ทะนุถนอมพระคุณของพระคริสต์ไว้ในจิตใจของตน จะพบว่าเช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีโง่เขลา พวกเขาไม่ได้พร้อมที่จะพบองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน พวกเขาไม่มีอำนาจในตัวเองที่จะได้น้ำมันนั้นมา และชีวิตของพวกเขาจะพังทลายลง แต่ถ้าทูลขอพระวิญญาณบริสุทธ์ของพระเจ้า หากเราวิงวอนดังที่โมเสสได้กระทำว่า 'ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์' ความรักของพระเจ้าจะหลั่งไหลท่วมท้นอยู่ในจิตใจของเรา น้ำมันทองคำจะถูกส่งมายังเราผ่านทางท่อทองคำ 'มิใช่ด้วยกำลัง หรือด้วยฤทธิ์เดช แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้' โดยการรับรัศมีอันสุกใสจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม บรรดาบุตรของพระเจ้าจึงส่องสว่างดวงประทีปในโลก" Review and Herald, July 20, 1897.

วิญญาณของบรรดาผู้เผยพระวจนะสอดคล้องต้องกัน

และผู้ที่ได้รับการเจิมสองคนของเศคาริยาห์ก็คือพยานสองคนในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ดด้วยเช่นกัน

“เกี่ยวกับพยานทั้งสองนั้น ผู้เผยพระวจนะได้ประกาศต่อไปว่า ‘คนทั้งสองนี้คือ ต้นมะกอกเทศสองต้น และคันทิปะสองคันทิปะ ที่ตั้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก’ ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีกล่าวว่า ‘พระวจนะของพระองค์เป็นคันทิปะแก่ข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่ทางของข้าพระองค์’ วิวรณ์ 11:4; สดุดี 119:105

พยานทั้งสองนี้เป็นตัวแทนของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่ ทั้งสองเป็นพยานสำคัญถึงที่มาและความดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ของพระราชบัญญัติของพระเจ้า และทั้งสองยังเป็นพยานถึงแผนการแห่งความรอดด้วย แบบ พระเครื่องบูชา และคำพยากรณ์ทั้งหลายในพันธสัญญาเดิมชี้ล่วงหน้าไปถึงพระผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งจะเสด็จมา ส่วนพระกิตติคุณและบรรดาสาสน์ในพันธสัญญาใหม่บอกเล่าถึงพระผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งได้เสด็จมาแล้วตามแบบและคำพยากรณ์นั้นทุกประการ” สงครามครึ่งยิ่งใหญ่, 267.

ผู้ที่ได้รับการเจิมสองคนของเศคาริยาห์เป็นตัวแทนของกระบวนการแห่งการสื่อสารที่ถูกแสดงไว้ในพระธรรมวิวรณ์บทที่หนึ่ง “น้ำมัน” ซึ่งคือ “นิมิต” เชิงพยากรณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหลายในประวัติศาสตร์นั้น

ถูกถ่ายทอดผ่านพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

พยานทั้งสองนี้ถูกระบุโดยบริบทว่าเป็น โมเสสและเอลียาห์

โมเสสและเอลียาห์เป็นสัญลักษณ์ในตัวของพวกเขาเอง

เมื่อบุคคลทั้งสองนี้ถูกนำเสนอด้วยกัน ดังเช่นที่ภูเขาแห่งการจำแลงพระกายหรือในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

พวกเขาเป็นสัญลักษณ์ของความจริงสองประการที่แตกต่างกัน ที่ภูเขานั้น

พวกเขาเป็นตัวแทนของบรรดามรณสักขีในช่วงวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ และชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ส่วนในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด พวกเขาเป็นตัวแทนของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่

แต่สำหรับอาเวนต์ิสต์ พวกเขาเป็นตัวแทนมากยิ่งขึ้น พยานสองคนสำหรับพวกเขาคือ

“ธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะ” อันเป็นตัวแทนของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม

และพยานสองคนสำหรับคริสเตียนคือพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ แต่สำหรับอาเวนต์ิสต์

พยานสองคนนั้นคือพระวจนะของพระเจ้าและคำพยากรณ์ของพระเยซู นี่คือเหตุที่ยอห์นอยู่บนเกาะปีทมอส

ข้าพเจ้า ยอห์น ผู้เป็นทั้งพี่น้องของท่าน และเป็นผู้ร่วมในการความทุกข์ยาก ในแผ่นดินอาณาจักร

และในความทรหดอดทนของพระเยซูคริสต์ ได้อยู่ที่เกาะซึ่งเรียกว่าปีทมอส เพราะพระวจนะของพระเจ้า

และเพราะคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์ วิวรณ์ 1:9

ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสอง มีการแทนภาพพยานทั้งสองคือโมเสสและเอลียาห์อยู่

แม้สิ่งนี้จะสามารถมองเห็นได้ก็ต่อเมื่อท่านนำหลักการแห่งอัลฟาและโอเมกามาประยุกต์ใช้กับบทนั้นเท่านั้น

จงพิจารณาว่าพระเยซูทรงเริ่มต้นคำอธิบายของพระองค์เกี่ยวกับ “นิมิต”

แห่งเหตุการณ์เชิงพยากรณ์แก่เหล่าสาวกของพระองค์บนถนนไปเอมมาอูส ณ ที่ใด

“โดยเริ่มต้นที่โมเสส ผู้เป็นอัลฟาแห่งประวัติศาสตร์พระคัมภีร์

พระคริสต์ทรงอธิบายสิ่งทั้งปวงในพระคัมภีร์ทั้งสิ้นซึ่งเกี่ยวกับพระองค์เอง” ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, 796.

เอลียาห์เป็นผู้เผยพระวจนะที่ปรากฏขึ้นก่อนวันอันยิ่งใหญ่และนำสะพริงกั้วแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า

พร้อมด้วยข่าวสารที่ตั้งอยู่บนหลักการของอัลฟาและโอเมกา โดยหั้นใจของบิดาทั้งหลาย (อัลฟา)

ไปสู่บุตรทั้งหลาย (โอเมกา)

โมเสสและเอลียาห์เป็นภาพแทนของอัลฟาและโอเมกาแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ หากท่านสามารถรับฟังได้

โมเสสก็คือวิลเลียม มิลเลอร์ ทั้งโมเสสและมิลเลอร์ต่างก็สิ้นชีวิต

และทั้งสองได้รับการระบุโดยการดลใจว่าเป็นผู้ที่ได้รับความรอดแล้ว
แน่นอนว่าโมเสสได้รับการเป็นขึ้นจากตายทันทีหลังความตายของท่าน
แต่เหล่าทูตสวรรค์กำลังเฝ้าคอยอยู่รอบหลุมศพของมิลเลอร์จนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายของเขา เอลิยาห์
เป็นภาพแทนของผู้สื่อสารคนสุดท้ายก่อนการเสด็จมาถึงของวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวแห่งองค์พระผู้เป็น
เจ้า

“ชาวยิวพยายามขัดขวางการประกาศข่าวสารที่ได้มีการพยากรณ์ไว้แล้วในพระวจนะของพระเจ้า;
แต่คำพยากรณ์จะต้องสำเร็จ พระเจ้าตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งเอลิยาห์ผู้เผยพระวจนะมายังพวกท่านก่อนวันอัน
ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์จะมาถึง’ (Malachi 4:5)
จะต้องมีผู้หนึ่งมาในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลิยาห์ และเมื่อเขาปรากฏ ผู้คนอาจกล่าวว่า
‘ท่านจริงจังก็นไป ท่านไม่ได้ตีความพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง
ขอให้ฉันบอกท่านว่าจะสอนข่าวสารของท่านอย่างไร’”

“มีคนเป็นอันมากที่ไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างพระราชกิจของพระเจ้ากับของมนุษย์ได้
ข้าพเจ้าจะกล่าวความจริงตามที่พระเจ้าทรงประทานแก่ข้าพเจ้า และบัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า
หากท่านยังคงจับผิด ยังคงมีจิตใจแห่งการโต้แย้งแตกแยก ท่านจะไม่มีวันรู้จักความจริง
พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า ‘เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้’ (ยอห์น 16:12)

พวกเขายังมีได้อยู่ในสภาพที่จะหึงคุณค่าสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์และนิรันดร์ได้
แต่พระเยซูทรงสัญญาว่าจะทรงส่งพระผู้ลอบประโลมใจมา ผู้ซึ่งจะทรงสอนเขาทั้งหลายทุกสิ่ง
และจะทรงให้เขาระลึกถึงทุกสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา พี่น้องทั้งหลาย
เราจะต้องไม่ตั้งความพึงพาไว้ในมนุษย์ ‘จงเลิกจากมนุษย์ ผู้ซึ่งลมหายใจอยู่ในรูมูกของเขา
เพราะเขาจะนับว่าเป็นสิ่งใดได้เล่า’ (อิสยาห์ 2:22)

ท่านทั้งหลายจะต้องผูกมัดวิญญาณอันไร้หนทางช่วยตนเองของท่านไว้กับพระเยซู
หาเป็นการสมควรแก่เราที่จะดีมจากบ่อน้ำพุแห่งหุบเขาไม่ ในเมื่อมีน้ำพุอยู่บนภูเขา
ให้เราละทิ้งธารน้ำเบื้องต่ำเสีย ให้เรายังตายน้ำเบื้องสูง หากมีประเด็นใดแห่งความจริงที่ท่านยังไม่เข้าใจ
ซึ่งท่านยังไม่เห็นพ้องกัน จงค้นคว้า จงเปรียบเทียบพระคัมภีร์กับพระคัมภีร์
จงเจาะปล่องแห่งความจริงให้ลึกลงไปในสายแร่แห่งพระวจนะของพระเจ้า
ท่านทั้งหลายจะต้องวางตนเองและความคิดเห็นของตนไว้บนแทนบูชาของพระเจ้า
ละทิ้งความคิดที่ยึดถือไว้ล่วงหน้า และยอมให้พระวิญญาณแห่งสวรรค์ทรงนำท่านเข้าสู่ความจริงทั้งสิ้น”
Selected Messages, book 1, 412.

ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสอง

เชบนาและเอลิยาซิมเป็นตัวแทนของผู้มีปัญญาและผู้ใจเขลาภายในแอดเวนติสต์ในช่วงปลายของโลก
เมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือกำลังยกทัพเข้าสู่เยรูซาเล็ม เอลิยาซิมบุตรของฮิลคียาห์มี “นิมิต” แต่เชบนาไม่มี

เมื่อปราศจากนิมิต ประชาชนก็พินาศไป; แต่ผู้ที่รักษาธรรมบัญญัตินั้นก็เป็นสุข สุภาพ 29:18

ข่าวสารเชิงพยากรณ์ กล่าวคือ “นิมิต” ของข้อนี้ กล่าวถึงสองประการ
ท่านเข้าใจการเพิ่มขึ้นของความสว่างแห่งคำพยากรณ์และท่านมีชีวิตอยู่ และหากท่านไม่เข้าใจ—ท่านก็ตาย
หากท่านไม่เข้าใจแล้ว ท่านก็ไม่อาจเตรียมพร้อมที่จะรักษาวันสะบาโตในการทดสอบแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ได้
มันจะ “สายเกินไป” เมื่อแอดเวนติสต์ชาวเลาดีเซียถูกโค่นลงในคราวกฎหมายวันอาทิตย์
พวกเขาปฏิเสธพระบัญญัติ เพราะพวกเขาได้ปฏิเสธ “นิมิตแห่งความจริง” พวกเขาไม่มีน้ำมั่น
พวกเขาไม่เข้าใจการเพิ่มพูนแห่งความรู้ซึ่งถูกเปิดเผยออกก่อนที่เวลาทดลองจะสิ้นสุดลงเพียงเล็กน้อย

เพราะเจ้ากล่าว ว่า ข้าพเจ้ามี และมีเพิ่มพูนด้วยทรัพย์สมบัติ และไม่ต้องการสิ่งใดเลย และเจ้ามิได้รู้เลยว่า แท้จริงเจ้านั้นนำสมเพช และน่าเวทนา และยากจน และตาบอด และเปลือยกาย วิวรรณ์ 3:17

หมายสำคัญของอิสยาห์คือ เขาได้เดินเปลือยกายและเท้าเปล่าอยู่เป็นเวลาสามปี เขากระทำเช่นนั้นเพื่อเตือนบรรดาผู้ที่ละยอมรับคำเตือนจากสารพยากรณ์ของเขา ว่าหากท่านไม่เข้าใจนิมิตแห่งเหตุการณ์ตามคำพยากรณ์ ท่านจะมาถึงกฎหมายวันอาทิตย์และกลายเป็นเชลย ถูกนำตัวไปในสภาพที่น่าเวทนา ทุกข์ยาก ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย อิสยาห์เป็นหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์สำหรับประวัติศาสตร์ในสมัยของอิสยาห์ แต่ยิ่งกว่านั้นสำหรับอวสานของโลก

บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นแก่พวกเขาเพื่อเป็นแบบอย่าง และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเป็นคำเตือนสติแก่เรา ผู้ซึ่งปลายยุคของโลกมาถึงแล้ว 1 โครินธ์ 10:11

ในห้าข้อแรกของบทที่ยี่สิบสอง กรุงเยรูซาเล็ม นครของดาวิด ถูกระบุว่าเป็น "นครที่อึกทึก" "นครที่รื่นเริง" ซึ่งเต็มไปด้วย "ความบันเทิง" ถ้อยแถลงคลาสสิกในพระคัมภีร์ที่แม้แต่คนฟายโลกยังนำมาใช้ ถูกใช้ในบทนี้เพื่อเป็นภาพแทนของ "นครที่รื่นเริง" "นครที่อึกทึก" ซึ่งเต็มไปด้วย "ความบันเทิง" เมื่อบรรดาผู้คนในข้อสิบสามกล่าวด้วยความยินดีว่า "ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้เราจะตาย" กระนั้น แม้พวกเขาจะรื่นเริง ชายของพวกเขาถูกสังหาร แต่ไม่ใช่ด้วยดาบ และไม่ใช่ในการรบ เพราะฉะนั้น อิสยาห์จึงตั้งคำถามว่า "เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า?"

ไม่ว่าสิ่งใดที่ทำให้พวกเขาทุกข์ระทม สิ่งนั้นได้ทำให้พวกเขาขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคา ดาดฟ้าหลังคาเป็นสัญลักษณ์ของการนมัสการดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว เป็นสัญลักษณ์ของลัทธิทรวงวิญญาณ ในข้อความตอนนี้ แอดเวนต์สมัยอยู่ภายใต้ความลุ่มหลงฝ่ายวิญญาณ

และบรรดาผู้ที่นมัสการบริวารแห่งฟ้าสวรรค์บนดาดฟ้าหลังคา และบรรดาผู้ที่นมัสการและปฏิบัติโดยพระยาห์เวห์ และปฏิบัติโดยมัลคัม และบรรดาผู้ที่หันกลับเสียจากพระยาห์เวห์ และบรรดาผู้ที่มีได้แสวงหาพระยาห์เวห์ หรือทูลถามพระองค์เลย

จงนั่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระยาห์เวห์ เพราะวันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเตรียมเครื่องบูชาไว้ และได้ทรงเชิญบรรดาแขกของพระองค์แล้ว และต่อมาในวันแห่งเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ เราจะลงโทษบรรดาเจ้านาย และบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่มีสวมใส่เครื่องแต่งกายต่างชาติ ในวันเดียวกันนั้นด้วย เราจะลงโทษบรรดาผู้ที่กระโดดข้ามธรณีประตู ผู้ที่กระทำให้เรือนของนายของตนเต็มไปด้วยความทารุณและการล่อลวง เศฟันยาห์ 1:5-9

ในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ แอดเวนต์สมัย ซึ่งเป็นภาพแทนของเยรูซาเล็ม อยู่ใน "หุบเขาแห่งนิมิต" บรรดาผู้ที่ปฏิเสธชาวสารเชิงพยากรณ์ซึ่งแสดงไว้โดย "น้ำมัน" หรือ "นิมิต" กำลังปฏิบัติวิญญาณศาสตร์ ซึ่งเปาโลได้กล่าวถึงไว้ในพระธรรมเอสะโลนิกันฉบับที่สอง ที่นั่นเรายังพบบรรดาผู้ที่ (เขบนา) ไม่ได้ได้รับความรักแห่งความจริงด้วย

และเพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงจะทรงส่งความลุ่มหลงอย่างแรงกล้ามาเหนือเขาทั้งหลาย เพื่อให้เขาเชื่อสิ่งมูสา เพื่อว่าคนทั้งปวงที่มีได้เชื่อความจริง แต่ยินดีในความอธรรม จะต้องถูกพิพากษาลงโทษ 2 เอสะโลนิกัน 2:11, 12

แน่นอนว่า คำว่า "ความจริง" ที่เปาโลใช้ คือคำภาษากรีกซึ่งมีที่มาจากคำภาษาฮีบรูสำหรับ "ความจริง" ซึ่งเกิดขึ้นจากการรวมกันของอักษรฮีบรูสามตัวที่เป็นสัญลักษณ์แทนอัลฟาและโอเมกา การปฏิเสธ "ความจริง" ซึ่งแสดงไว้ในฐานะหลักการของอัลฟาและโอเมกา นำความลุ่มหลงอย่างแรงกล้ามาสู่ชาวเลาดีเซีย

และความลุ่มหลงนั้นก็คือลัทธิทรวงวิญญาณ.

“ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์กล่าวว่า ‘และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่ท่านว่า จงไปถามพวกคนทรงและพวกหมอดู ผู้ส่งเสียงกระซิบและพึมพำ ประชาชนไม่ควรจะไปถามพระเจ้าของตนหรือ? จะไปถามคนตายเพื่อคนเป็นหรือ? จงยึดธรรมบัญญัติและคำพยาน ถ้าเขาทั้งหลายไม่กล่าวตามพระวจนะนี้ ก็แน่เพราะไม่มีความสว่างในเขาเลย’ อิสยาห์ 8:19, 20 หากมนุษย์เต็มใจรับความจริงซึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนยิ่งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และสภาพของคนตายแล้ว เขาทั้งหลายก็จะมองเห็นในการอ้างสิทธิ์และการสำแดงต่าง ๆ ของลัทธิทรวงวิญญาณนั้นว่าเป็นการกระทำของซาตานพร้อมด้วยฤทธิ์เดช หมายสำคัญ และการอัศจรรย์อันเป็นเท็จ แต่แทนที่จะยอมละทิ้งเสรีภาพซึ่งเป็นทิพอใจอย่างยิ่งแก่ใจฝ่ายเนื้อหนัง และสละบาปทั้งหลายซึ่งตนรักนั้น คนเป็นอันมากกลับปิดตาของตนต่อความสว่างและดำเนินต่อไปโดยไม่คำนึงถึงคำเตือนทั้งหลาย ขณะที่ซาตานถักทอแว้งแว้งของมันล้อมรอบเขาไว้ และเขาก็ตกเป็นเหยื่อของมัน ‘เพราะเขาทั้งหลายมิได้รับความรักในความจริงเพื่อจะให้ตนรอดได้’ ฉะนั้น ‘พระเจ้าจึงทรงให้การล่อลวงอย่างแรงกล้ามาถึงเขา เพื่อเขาจะได้เชื่อความเท็จ’ 2 เธสะโลนิกา 2:10, 11” สงครามแห่งประวัติศาสตร์, 559.

ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสอง บรรดาชายแห่งนครอันรินเรียงถูกสังหาร แต่หาได้ถูกสังหารด้วยการศึกหรือด้วยดาบไม่ พวกเขาถูกมัดรวมกัน และถูกสังหารพร้อมกับบรรดาผู้นำที่ได้หลบหนีไปแล้ว

“หากคริสตจักรดำเนินตามวิถีทางเช่นเดียวกับโลก พวกเขาจะมีชะตากรรมเดียวกัน มิใช่เพียงเท่านั้น แต่เพราะพวกเขาได้รับความสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่า การลงโทษของพวกเขาก็จะหนักยิ่งกว่าของบรรดาผู้ที่ไม่ยอมกลับใจ”

“เราในฐานะชนชาติหนึ่งประกาศว่าตนมีความจริงสว่างหน้ากว่าชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก ดังนั้น ชีวิตและอุปนิสัยของเราจึงควรสอดคล้องกับความเชื่อเช่นนั้น วันนั้นก็ใกล้เข้ามาถึงเราแล้ว เมื่อบรรดาผู้ชอบธรรมจะถูกรวบรวมมัดไว้ดุจดั่งเมล็ดธัญพืชอันล้ำค่าเป็นพอน ๆ เพื่อยังนางแห่งสวรรค์ ขณะที่คนอธรรมจะถูกเก็บรวบรวมเหมือนข้าวละมาน สำหรับไฟแห่งวันอันยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย แต่ข้าวสาลีกับข้าวละมานนั้น ‘เติบโตอยู่ด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว’” คำพยาน, เล่ม 5, หน้า 100.

ผู้นำในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสองได้ถูกผูกมัดรวมเข้าด้วยกันโดย “พลธนู” เซบนาอูกรบว่าเป็นผู้นำเหนือราชสำนัก และตำแหน่งของเขาจะถูกมอบให้แก่เอลียาคิม บุตรของฮิลคียาห์ ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสอง ชาวสารเชิงพยากรณ์ซึ่งเป็นตัวแทนโดย “นิมิต” แห่งเหตุการณ์เชิงพยากรณ์ ได้ก่อให้เกิดผู้ที่มีสมการสองจำพวกในเยรูซาเล็มเมื่อกษัตริย์ฝ่ายเหนือกำลังเข้ามา จำพวกหนึ่งกำลังถูกมัดรวมไว้สำหรับยังนางแห่งสวรรค์ และอีกจำพวกหนึ่งสำหรับไฟในวาระสุดท้าย สิ่งที่ได้ผูกมัดคนอธรรมไว้คือ “พลธนู” ซึ่งเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์มากมายของศาสนาอิสลามในพระวจนะของพระเจ้า

และจำนวนที่เหลืออยู่ของพลธนู คือบรรดานักรบฉกรรจ์แห่งชนชาติของเคดาร์ จะลดน้อยลง เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้ตรัสไว้แล้ว อิสยาห์ 21:17

และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรทั้งหลายของอิซมาเอล ตามชื่อของพวกเขา ตามลำดับเชื้อสายของพวกเขา: บุตรหัวปีของอิซมาเอลคือ เนบาโยท; และเคดาร์ และอัดบีเอล และมิบซัม และมิชมา และดูมาห์ และมัสสา ฮาดาร์ และเทมา เยตุร์ นาฟิซ และเคเดมาห์: คนเหล่านี้เป็นบุตรทั้งหลายของอิซมาเอล และนี่เป็นชื่อของพวกเขา ตามเมืองของพวกเขา และตามค่ายที่มีกำแพงล้อมของพวกเขา;

เจ้านายสิบสองคนตามชนชาติของพวกเขา ปฐมกาล 25:13-16.

ผู้นำของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ถูกพลรณมุดไว้

เมื่อพวกเขาปฏิเสธข้ออ้างว่าอิสลามได้โจมตีสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001

อันเป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ การโจมตีในเหตุการณ์ 9/11

เป็นการยืนยันข้ออ้างซึ่งถูกเปิดผนึกในปี 1989 ณ การล่มสลายของสหภาพโซเวียต

การโจมตีของอิสลามในเหตุการณ์ 9/11 มีลักษณะขนานกับวันที่ 11 สิงหาคม 1840

เมื่อคำพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสลามถูกยับยั้งนั้นได้เสริมกำลังข้ออ้างของทูตสวรรค์องค์แรก

โดยยืนยันกฎเชิงพยากรณ์หลักของมิลเลอร์ที่ว่า หนึ่งในสามแห่งหนึ่งปี วันที่ 11 สิงหาคม 1840

เป็นการสำเร็จของเหตุการณ์ที่ได้มีการพยากรณ์ไว้ ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการวันแทนปี เมื่อเหตุการณ์นั้นสำเร็จ

ข้ออ้างของทูตสวรรค์องค์แรกก็ถูกนำไปยังสถานีมิชชันทุกแห่งทั่วโลก

เหตุการณ์ 9/11 ได้ยืนยันกฎหลักของ “นิมิต” ที่ประธานแอ็ดเวนติสต์ให้ประกาศ กฎนั้นคือ

ประวัติศาสตร์ย่อมน่าประหลาดใจ เมื่อหลักการหนึ่งวันแทนหนึ่งปีได้รับการยืนยันในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

ทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิวรณ์บทที่ 10 ได้ลงมา

เป็นเครื่องหมายถึงการเสริมกำลังแก่ข้ออ้างเรื่องโมงยามแห่งการพิพากษาของมิลเลอร์

อันเป็นภาพเล็งล่วงหน้าถึงเวลาที่ทูตสวรรค์ในวิวรณ์บทที่ 18 ได้ลงมาในเหตุการณ์ 9/11.

“ถ้อยคำที่ว่าข้าพเจ้าได้ประกาศว่านครนิวยอร์กจะถูกกวาดล้างไปด้วยคลื่นมหึมานั้นมาจากไหน?

ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า

เมื่อข้าพเจ้ามองดูอาคารใหญ่โตที่กำลังก่อสร้างขึ้นที่นั่น ขึ้นแล้วขึ้นเล่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘เหตุการณ์อัน

น่าสะพรึงกลัวยิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงลุกขึ้นเพื่อทรงเขย่าแผ่นดินโลกอย่างรุนแรงยิ่ง!

แล้วถ้อยคำในวิวรณ์ 18:1-3 จะสำเร็จเป็นจริง’

วิวรณ์บทที่สิบแปดทั้งหมดเป็นคำเตือนถึงสิ่งที่จะมาถึงเหนือแผ่นดินโลก

แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับความสว่างเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับนครนิวยอร์ก นอกจากเพียงว่าข้าพ

เจ้าทราบว่าเป็นวันหนึ่งอาคารใหญ่โตทั้งหลายในที่นั้นจะถูกพังทลายลงด้วยการพลิกกลับและความลงแห่งฤ

ธานภาพของพระเจ้า จากความสว่างที่ประธานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าความพินาศอยู่ในโลก

เพียงพระเจ้าจะคำเดียวจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

เพียงการแต่ต้องครึ่งหนึ่งจากฤธานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โครงสร้างมหึมาเหล่านี้ก็จะพังทลายลง

จะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นซึ่งความน่าสะพรึงกลัวของมันเราไม่อาจจินตนาการได้” Review and Herald,

July 5, 1906.

แน่นอนว่ายังมีอีกมากที่จะกล่าวถึงเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม แต่เขบนาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธ “นิมิต”

แห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการชำระของประวัติศาสตร์ ควบคุมไปกับความจริงประ

การสำคัญของการชำระของประวัติศาสตร์นั้น—คือการที่จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเป็นภาพประกอบของจุดจบข

ของสิ่งนั้น การถูกยับยั้งของศาสนาอิสลามเมื่อวันที่ August 11, 1840 ได้นำทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบลงมา

และการถูกลบปล่อยของศาสนาอิสลามในวันที่ 9/11 ได้นำทูตสวรรค์แห่งวิวรณ์บทที่สิบแปดลงมา

และข้าพเจ้ากล่าวว่า ขอท่านทั้งหลายจงฟังเถิด โอ บรรดาหัวหน้าของยาโคบ

และท่านเจ้าผู้ครอบครองแห่งวงศวานอิสราเอล มิใช่หน้าที่ของท่านทั้งหลายที่จะรู้จักความยุติธรรมหรือ?

ผู้ซึ่งเกลียดชังความดี และรักความชั่ว; ผู้ที่ถลกหนังของพวกเขานอกจากตัวเขา

และเอาเนื้อของเขาออกจากกระดูกของเขา; ผู้ที่กินเนื้อของชนชาติของเรา

และถลกหนังของเขาออกจากตัวเขา; และห้กระดูกของเขา และสับเขาเป็นชิ้น ๆ ดังเช่นสำหรับหม้อ

และตั้งเนื้อภายในหม้อใหญ่ แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา:

พระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากเขาในเวลาอัน

ตามที่เขาทั้งหลายได้ประพาศชีวิตในกิจการของตน
พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับบรรดาผู้พยากรณ์ที่ทำให้ชนชาติของเราหลงผิด ผู้ที่กัดด้วยฟันของตน
และร้องว่า “สันติภาพ”; และผู้ใดไม่ใส่อะไรเข้าปากของพวกเขา พวกเขาเตรียมสงครามต่อผู้หนึ่ง
เพราะฉะนั้น กลางคืนจะมาถึงท่านทั้งหลาย จนท่านจะไม่มีนิมิต; และความมืดจะมาถึงท่าน
จนท่านจะทำนายไม่ได้; และดวงอาทิตย์จะตกเหนือบรรดาผู้พยากรณ์ และกลางวันจะมืดลงเหนือพวกเขา
แล้วบรรดาผู้เห็นนิมิตจะอับอาย และบรรดาหมอดูจะสับสน; เออ พวกเขาทุกคนจะปิดริมฝีปากของตน;
เพราะไม่มีคำตอบจากพระเจ้า แต่แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์
และด้วยความยุติธรรม และด้วยกำลัง เพื่อประกาศแก่ยาโคบถึงการสว่างละเมิดของเขา
และแก่อิสราเอลถึงบาปของเขา ขอท่านทั้งหลายจงฟังเรื่องนี้เถิด โอ บรรดาหัวหน้าของวงศ์วานยาโคบ
และท่านเจ้าผู้ครอบครองแห่งวงศ์วานอิสราเอล ผู้ซึ่งชิงชิงความยุติธรรม และบิดเบือนความเที่ยงธรรมทั้งสิ้น
พวกเขาสร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า
หัวหน้าของเมืองนั้นพิพากษาเพื่อสินจ้าง และปุโรหิตของเมืองนั้นสั่งสอนเพื่อค่าจ้าง
และผู้พยากรณ์ของเมืองนั้นทำนายเพื่อเงิน: กระนั้นก็ดี พวกเขาเอนพิงพระยาห์เวห์ และกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์มิได้ทรงสถิตท่ามกลางเราหรือ? ภัยร้ายใด ๆ จะไม่มาถึงเรา” มีคำห์ 3:1-11

และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นที่เข้ามาพบกับอารีเอล [เยรูซาเล็ม]
คือทั้งหมดที่เข้ามาพบกับนางและป้อมปราการของนาง และที่บีบคั้นนาง จะเป็นดูจความผันในนิมิตกลางคืน
จะเป็นดังเมื่อคนหิวฝัน และดูเถิด เขากินอยู่ แต่เมื่อตื่นขึ้น จิตวิญญาณของเขาก็ยังว่างเปล่า
หรือดังเมื่อคนกระหายฝัน และดูเถิด เขาดื่มอยู่ แต่เมื่อตื่นขึ้น ดูเถิด เขาก็อ่อนแรง
และจิตวิญญาณของเขายังอยากอยู่ ฉนั้นใด
บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นที่เข้ามาพบกับภูเขาศิโยนก็จะเป็นฉนั้น ท่านทั้งหลายจงหยุดนิ่งและประหลาดใจ
จงร้องออกมาและร้องเถิด เขาทั้งหลายเผลอมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโหเซ แต่ไม่ใช่ด้วยสุรา
เพราะพระยาห์เวห์ได้ทรงเทวิญญาณแห่งความหลบลึกลงเหนือท่านทั้งหลาย และได้ทรงปิดตาของท่านเสีย
คือผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย และผู้ครอบครองของท่าน คือผู้ทำนาย พระองค์ได้ทรงคลุมเขาไว้
และนิมิตทั้งหมดได้เป็นแก่ท่านทั้งหลายดั่งถ้อยคำในหนังสือที่ผืนใ้ ซึ่งเขานำไปให้คนที่มีความรู้
กล่าวว่า “ขออ่านสิ่งนี้เถิด” และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าอ่านไม่ได้ เพราะมันถูกผืนใ้ไว้”
แล้วหนังสือนั้นก็ถูกนำไปให้คนที่ไม่มีความรู้ กล่าวว่า “ขออ่านสิ่งนี้เถิด” และเขากล่าวว่า
“ข้าพเจ้าไม่มีความรู้” เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “เหตุฉนั้น
เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราแต่ด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราแต่ด้วยริมฝีปากของเขา
แต่ได้ให้ใจของเขาห่างไกลจากเรา
และความยำเกรงที่เขามีต่อเรานั้นเป็นสิ่งที่ถูกสั่งสอนตามบัญญัติของมนุษย์ เพราะฉะนั้น ดูเถิด
เราจะดำเนินการอัศจรรย์ท่ามกลางชนชาตินี้ อีก เป็นการอัศจรรย์และเป็นสิ่งน่าพิศวง
เพราะสติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป
และความเข้าใจของคนฉลาดหลักแหลมของเขาจะถูกซ่อนไว้
วิบัติแก่บรรดาผู้ที่พยายามซ่อนแผนการของตนจากพระยาห์เวห์อย่างลึกเร้น
และการทำงานของเขากะทำกันในความมืด และเขากล่าวว่า ‘ผู้ใดเห็นเรา? และผู้ใดรู้จักเรา?’ แท้จริง
การกลับตาลปัตรของท่านทั้งหลายนั้นจะถูกนับว่าเป็นเหมือนดินเหนียวของช่างปั้นหม้อ
เพราะงานที่ถูกสร้างจะกล่าวถึงผู้สร้างมันว่า ‘เขามีได้สร้างข้าพเจ้า’
หรือสิ่งที่ถูกปั้นแต่งจะกล่าวถึงผู้ปั้นแต่งมันว่า ‘เขาไม่มีความเข้าใจ’ ได้หรือ?” อีซาห์ 29:7-16

หุบเขาแห่งนิมิต ตามคำของอีซาห์ คือ “วันแห่งความทุกข์ยาก และการถูกเหยียบย่ำ และความออลหม่าน
โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาในหุบเขาแห่งนิมิต เป็นการทำลายกำแพงทั้งหลายลง
และการร้องไปถึงภูเขาทั้งหลาย” ฉนั้น อีซาห์จึงรำไห้อย่างขมขื่น เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงกระทำ.

“น้ำพระเนตรของพระเยซูมิได้หลั่งออกเพราะทรงคาดล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระองค์เอง เบื้องพระพักตร์ของพระองค์คือเกทเสมณี ที่ซึ่งในไม่ช้าความสยดสยองแห่งความมืดใหญ่หลวงจะปกคลุมพระองค์ ประตูแกะก็มองเห็นอยู่ด้วย ซึ่งตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา สัตว์สำหรับกลายเป็นเครื่องบูชาได้ถูกนำผ่านประตูนั้นเข้าไป และในไม่ช้าประตูนี้จะเปิดรับพระองค์ ผู้ทรงเป็นภาพสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเครื่องบูชาเหล่านั้นทั้งสิ้นได้ขึ้นไปยังการถวายบูชาของพระองค์เพื่อความบาปของโลก อยู่ไม่ไกลนักคือคาลวาริ สถานที่แห่งความระทมทุกข์ที่กำลังจะมาถึงของพระองค์ กระนั้น หาใช่เพราะสิ่งเหล่านี้ซึ่งเตือนถึงความตายอันโหดร้ายของพระองค์ที่ทำให้พระผู้ไถ่ทรงกันแสงและทรงคร่ำครวญด้วยความทุกข์ระทมในพระวิญญานไม่ ความเศร้าโศกของพระองค์มิใช่ความเศร้าเพื่อตนเอง ความคิดถึงความทุกข์ระทมของพระองค์เองมิได้ทำให้พระวิญญานอันสูงส่งและทรงสละพระองค์นั้นหวาดหวั่น สิ่งที่มีเมฆพระทัยของพระเยซูคือภาพของกรุงเยรูซาเล็ม—เยรูซาเล็มซึ่งได้ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้าและดูหมิ่นความรักของพระองค์ ซึ่งปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงจากการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ และกำลังจะเอาชีวิตพระองค์ไป

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่านางเป็นเช่นไรภายใต้ความผิดอันเกิดจากการปฏิเสธพระผู้ไถ่ของตน และเห็นด้วยว่านางอาจเป็นเช่นไรได้

หากนางยอมรับพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นซึ่งสามารถรักษาบาดแผลของนางได้ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยนาง แล้วพระองค์จะทรงทอดทิ้งนาง ได้อย่างไร?”

“อิสราเอลเคยเป็นชนชาติที่ทรงโปรดปราน

พระเจ้าได้ทรงให้พระวิหารของพวกเขาเป็นที่ประทับของพระองค์ ที่นั่น ‘งดงามด้วยทำเลที่ตั้ง เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น’ สดุดี 48:2

บันทึกลงแห่งพระคริสต์ที่ทรงพิทักษ์รักษาและทรงรักด้วยความอ่อนโยนตลอดเวลาว่าหนึ่งพันปี ดจดตั้งความรักที่บิดามีต่อบุตรคนเดียวของตน ก็อยู่ที่นั่น ในพระวิหารนั้น

บรรดาผู้เผยพระวจนะได้เปล่งคำตักเตือนอันจริงจังของตน ที่นั่นกระถางไฟได้ถูกแกว่งไกวขึ้น ขณะที่เครื่องหอมซึ่งผสมกับคำอธิษฐานของผู้นมัสการได้ลอยขึ้นสู่พระเจ้า

ที่นั่นโลหิตของสัตว์ทั้งหลายได้หลั่งออก เป็นแบบเล็งถึงพระโลหิตของพระคริสต์

ที่นั่นพระยาห์เวห์ได้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์เหนือพระที่นั่งกรรนา ที่นั่นบรรดาปุโรหิตได้ปฏิบัติหน้าที่ และความโอ้อวดของสัญลักษณ์และพิธีกรรมได้ดำเนินต่อเนื่องมาเนิ่นนานหลายยุคสมัย

แต่ทั้งหมดนี้จะต้องถึงกาลอวสาน”

“พระเยซูทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น—พระหัตถ์ซึ่งได้ทรงอวยพรผู้เจ็บป่วยและผู้ทุกข์ทรมานมาแล้วบ่อยครั้ง—และเมื่อทรงโบกพระหัตถ์นั้นไปทางนครซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อความพินาศ

พระองค์ก็ทรงเปล่งพระสุรเสียงอันขาดห้วงด้วยความโศกเศร้าว่า ‘ถ้าเจ้าได้รู้ แม่เจ้าเอง

อย่างน้อยก็ในวันนี้ของเจ้า ถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นของทีนำไปสู่สันติสุขของเจ้า!—’ ณ ที่นี้

พระผู้ช่วยให้รอดทรงหยุดไว้ และมีได้ตรัสต่อถึงสภาพซึ่งเยรูซาเล็มอาจจะเป็นไปได้ หากนางได้รับความช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงประสงค์จะประทานแก่เธอ—คือของประทานแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์

หากเยรูซาเล็มได้รู้ในสิ่งที่เป็นสิทธิพิเศษของนางที่จะรู้

และได้ใส่ใจต่อความสว่างซึ่งสวรรค์ได้ทรงส่งมาให้นางแล้ว

นางก็อาจยืนเด่นอยู่ท่ามกลางความรุ่งเรืองอันสง่า เป็นราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลาย

เป็นอิสระโดยฤทธิ์อำนาจซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เธอ จะไม่มีทหารติดอาวุธยืนอยู่ที่ประตูเมืองของนาง

ไม่มีธงของโรมันโบกสะบัดอยู่เหนือกำแพงของนาง ปลายทางอันรุ่งโรจน์ซึ่งอาจนำพระพรมาแก่เยรูซาเล็ม

หากนางได้รับพระผู้ไถ่ของนางไว้ ได้ปรากฏขึ้นต่อเบื้องพระพักตร์พระบุตรของพระเจ้า

พระองค์ทรงเห็นว่าโดยทางพระองค์ นางอาจได้รับการรักษาให้หายจากโรคภัยอันสาหัส

ได้รับการปลดปล่อยจากความเป็นทาส

และได้รับการสถาปนาให้เป็นมหานครอันทรงอำนาจของแผ่นดินโลก จากกำแพงของนาง

นกเขาแห่งสันติภาพคงจะออกไปสู่บรรดาประชาชาติทั้งปวง นางคงจะเป็นมงกุฎอันรุ่งโรจน์ของโลก”

“แต่ภาพอันสดใสแห่งสิ่งทีกรุงเยรูซาเล็มอาจได้เป็นนั้นก็เลื่อนหายไปจากสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงตระหนักถึงสภาพที่นางเป็นอยู่ในบัดนี้ภายใต้แอกแห่งโรม แบกรับพระพิภพที่ทรงขมึงของพระเจ้า และถูกกำหนดไว้เพื่อการพิพากษาตอบสนองของพระองค์ พระองค์ทรงหยิบยกสายธนูแห่งการคร่ำครวญของพระองค์ที่ขาดตอนนั้นขึ้นอีกว่า: ‘แต่บัดนี้สิ่งเหล่านี้ก็ซ่อนอยู่จากตาของเจ้า เพราะวันเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อบรรดาศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินล้อมเจ้าไว้ จะโอบล้อมเจ้ารอบด้าน และปิดล้อมเจ้าไว้ทุกทาง และจะทำลายเจ้าจนราบกับพื้น ทั้งลูกของเจ้าในท่ามกลางเจ้า และเขาจะไม่เหลือศิลาก้อนหนึ่งซ่อนอยู่บนอีกก้อนหนึ่งในเจ้า เพราะเจ้ามิได้รู้จักเวลาที่เจ้าได้รับการเยี่ยงเยียน”

“พระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับบุตรทั้งหลายของนางให้รอด แต่ความเยอหยิ่งแบบฟาริสี ความหน้าซื่อใจคด ความริษยา และความอาฆาตมาดร้าย ได้ขัดขวางพระองค์มิให้ทรงบรรลุลพระประสงค์ของพระองค์ พระเยซูทรงทราบถึงการตอบสนองอันน่าสะพรึงกลัวซึ่งจะตกมาถึงนครที่ถูกกำหนดไว้เพื่อความพินาศนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อมไว้ ชาวเมืองที่ถูกปิดล้อมถูกบีบคั้นจนถึงความอดอยากและความตาย มารดาकिनศพของบุตรของตนเอง และทั้งบิดามารดากับบุตรต่างฉกชิงอาหารคำสุดท้ายจากกันและกัน ความรักตามธรรมชาติถูกทำลายลงด้วยความหิวโหยที่กัดกินอย่างแสนสาหัส พระองค์ทรงเห็นว่า ความต้อดองของพวกยิวตั้งที่ได้ปรากฏในการปฏิเสธความรอดของพระองค์นั้น จะนำพวกเขาให้ปฏิเสธการยอมจำนนต่อกองทัพผู้รุกรานด้วย พระองค์ทอดพระเนตรเห็นศาลาวารี ซึ่งพระองค์จะต้องถูกยกขึ้นบนเนิน ตั้งตระหง่านด้วยกางเขนหนาแน่นดจต้นไม้ในป่า พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชาวเมืองผู้หนาวเหน็บทุกซอกซอกจากการทรมาณบนเครื่องทรมานและด้วยการตรึงกางเขน พระราชวังอันงดงามถูกทำลาย พระวิหารถูกทิ้งไว้ในซากปรักหักพัง และกำแพงหิมะของมันก็ไม่ใช่ศิลาก้อนใดซ่อนทับบนอีกก้อนหนึ่ง ขณะทีนครถูกไกรรากับเป็นฟุ้งนา พระผู้ช่วยให้รอดยอมทรงกันแสงด้วยความทุกข์ระทมเมื่อทอดพระเนตรเห็นภาพอันน่าสะพรึงกลัวนั้น”

“เยรูซาเล็มเคยเป็นบุตรแห่งการทรงดูแลเอาใจใส่ของพระองค์ และตั้งที่บิดาผู้เปี่ยมด้วยความอ่อนโยนคร่ำครวญถึงบุตรที่หลงทาง พระเยซูก็ทรงกันแสงเหนือมหานครอันเป็นที่รักนั้นเช่นกัน เราจะทอดทิ้งเจ้าได้อย่างไร? เราจะมองเห็นเจ้าถูกมอบไว้แก่ความพินาศได้อย่างไร? เราจำต้องปล่อยเจ้าไปเพื่อให้ภัยแห่งความชั่วช้าของเจ้าถูกเติมจนเต็มหรือ? วิญญาณหนึ่งดวงมีคุณค่าอย่างยิ่ง จนเมื่อเทียบกับวิญญาณนั้นแล้ว โลกทั้งหลายก็มลงสู่ความไร้ความสำคัญ แต่ ณ ที่นี้ ชาติทั้งชาติหนึ่งกำลังจะสูญสิ้นไป เมื่อดวงอาทิตย์ซึ่งคล้อยสู่ทิศตะวันตกอย่างรวดเร็วลับหายไปจากท้องฟ้า วันแห่งพระคุณของเยรูซาเล็มก็จะสิ้นสุดลง ขณะที่ขบวนกำลังหยุดอยู่บนไหล่เขามะกอกเทศ ยังไม่สายเกินไปทีเยรูซาเล็มจะกลับใจ ทูตสวรรค์แห่งพระเมตตากำลังพิบปิกของนาง เพื่อก้าวลงจากพระที่นั่งทองคำและหลีกทางให้แก่ความยุติธรรมและการพิพากษาซึ่งกำลังมาอย่างรวดเร็ว แต่พระทัยอันยิ่งใหญ่ด้วยความรักของพระคริสต์ยังคงวิงวอนแทนเยรูซาเล็ม ซึ่งได้ดูหมิ่นพระเมตตาของพระองค์ เหยียดหยามคำตักเตือนของพระองค์ และกำลังจะขโมยมือของตนด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง หากเยรูซาเล็มเพียงแต่กลับใจ ก็ยังไม่สายเกินไป ขณะที่แสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์อัสดงยังอ้อยอิ่งอยู่เหนือพระวิหาร หอคอย และยอดสูง จะไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดองค์หนึ่งนำพานางไปสู่ความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และผันผันชะตากรรมของนางดอกหรือ? นครที่งดงามและไม่บริสุทธิ์”

ซึ่งได้เอาหินขว้างบรรดาผู้เผยพระวจนะ ซึ่งได้ปฏิเสธพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งกำลังสามตนเองไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความเป็นทาสโดยความไม่สำนึกผิดของตนเอง—วันแห่งพระเมตตาของนางใกล้จะหมดสิ้นแล้ว!
" Desire of Ages, 576–578.

เมื่ออิสยาห์พรรณนาถึงสงครามที่ต่อสู้กับเยรูซาเล็มในบทที่ยี่สิบสอง บรรดาผู้ที่เข้าสู่โจม "ได้ตั้งขบวนรบอยู่ที่ประตูเมือง" เอลามและคีร์อยู่ทีประตูพร้อมด้วยอาวุธที่เตรียมพร้อม แล้วพวกเขาก็ค้นพบเครื่องกำบังของเยรูซาเล็ม ในอิสยาห์ "เครื่องกำบัง" ที่ศัตรู ณ ประตูเมืองค้นพบคือร่มเงาแห่งอียิปต์

วิบัติแก่บุตรทั้งหลายที่กบฏ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ผู้ซึ่งปรึกษาหารือกัน แต่ไม่ใช่จากเรา และผู้ซึ่งปกคลุมตนด้วยเครื่องปกคลุม แต่ไม่ใช่ด้วยพระวิญญาณของเรา เพื่อเขาจะได้เพิ่มบาปซ้อนบาป ผู้ซึ่งออกเดินทางลงไปยังอียิปต์ และมีได้ทุกถามจากปากของเรา เพื่อจะเสริมกำลังตนด้วยกำลังของฟาโรห์ และวางใจในร่มเงาของอียิปต์! อิสยาห์ 30:1, 2

บรรดาศัตรูของเยรูซาเล็มย่อมตระหนักว่า ผู้ที่เขบนานาเป็นตัวแทนนั้นได้วางใจในอียิปต์ โดยคิดว่าอียิปต์จะคุ้มครองพวกเขา ส่วนผู้ที่เอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์เป็นตัวแทนนั้น มิได้วางใจใน "ร่มเงาแห่งอียิปต์" แต่ได้รับการคลุมไว้ด้วยการคลุมแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า และวางใจใน "ร่มเงาขององค์ผู้สูงสุด"

ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่ลี้ลับขององค์ผู้สูงสุด จะพำนักอยู่ใต้ร่มเงาขององค์ผู้ทรงฤทธานุภาพ ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ในพระองค์ข้าพเจ้าจะวางใจ สดุดี 91:1, 2

ในยามวิกฤตแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ หญิงพรหมจารีที่มีปัญญา ซึ่งมีเอเลียคิมบุตรฮิลคียาห์เป็นภาพแทน กำลังวางใจอยู่ใต้ร่มเงาแห่งองค์ผู้สูงสุดยัง ส่วนหญิงพรหมจารีที่โง่เขลา ซึ่งเขบนานาเป็นภาพแทน กำลังวางใจอยู่ใต้ร่มเงาแห่งอียิปต์ คำที่แปลว่า "ถูกเปิดเผย" นั้นมีความหมายว่า ถูกปลดเปลื้องและถูกกวาดไปเป็นเชลย บรรดาศัตรูที่ประตูเมืองตระหนักว่าการคุ้มครองของเยรูซาเล็มได้ถูกยกออกไปแล้ว และเขบนานากับพรรคพวกของเขาจึงเริ่มพยายามช่วยตนเอง เพราะพวกเขามองเห็น "รอยช่องโหว่แห่งนครดาวิด" และเห็นว่ามิชงโหว่มากมายที่จะเปิดทางให้ศัตรูเข้ามาได้ ด้วยความตื่นตระหนก ดังที่เป็นภาพในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ฝ่ายที่โง่เขลาจึงเริ่มแสวงหาการคุ้มครอง แต่พวกเขาไม่มีเลย เขบนานาหวังพึ่ง "คลังอาวุธแห่งพนาไฟพร" ให้ช่วยเขาให้รอด แต่ก็สายเกินไป เขานับจำนวนเรือในกรุงเยรูซาเล็มและเริ่มรื้อทำลายลงเพื่อเสริมกำแพงให้มั่นคง แต่ก็สายเกินไป พวกเขารวบรวมน้ำจากสระล่างเข้าด้วยกัน และพยายามเชื่อมต่อกับน้ำของสระเก่า แต่ก็สายเกินไป น้ำซึ่งเป็นสัญลักษณ์สำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งให้เห็นว่าพวกเขา กำลังแสวงหาน้ำมันอย่างสิ้นหวัง แต่ก็สายเกินไป ในความพยายามทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขาสิ้นพระผู้ทรงสร้างสระเหล่านั้น และลืมนึกว่าพระองค์ได้ทรงสร้าง "สระ" แห่งความจริงเหล่านั้นไว้นานแล้ว พวกเขาลืมนึกว่าพระศิลาไนรันดร์ทรงเป็นผู้ประทานข่าวสารนั้นในกาลก่อน พวกเขาเลือกที่จะไม่ดำเนินในวิถีโบราณ อันมีรากฐานเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งได้ถูกสถาปนาขึ้นผ่านงานของ William Miller.

"ศัตรูกำลังพยายามหันเหความคิดของพี่น้องชายหญิงของเราให้ออกจากงานแห่งการเตรียมชนชาติหนึ่งให้ยืนหยัดได้ในวาระสุดท้ายเหล่านี้ คำลวงอันแยบยลของเขาถูกออกแบบมาเพื่อนำความคิดให้หันเหไปจากภยันตรายและหน้าที่แห่งโมงยามนี้ พวกเขาถือว่าแสงสว่างซึ่งพระคริสต์เสด็จมาจากสวรรค์เพื่อประทานแก่ยอห์นสำหรับประชากรของพระองค์

นั่นไร้ค่า พวกเขาสอนว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ
ที่อยู่ตรงหน้าเราก่อนถึงเวลานั้นมิได้มีความสำคัญเพียงพอที่จะสมควรได้รับความเอาใจใส่เป็นพิเศษ
พวกเขาทำให้ความจริงซึ่งมีต้นกำเนิดจากสวรรค์หมดฤทธิ์ไป
และปล้นประชากรของพระเจ้าจากประสบการณ์ในอดีตของพวกเขา
โดยมอบวิทยาศาสตร์เทียมเท็จให้แก่พวกเขาแทน”

“พระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงยืนอยู่ตามทางทั้งหลาย และมองดู และถามหาวิถีโบราณว่า ทางอันดีอยู่ที่ไหน
แล้วจงดำเนินในทางนั้น” เยเรมีย์ 6:16

“อย่าให้ผู้ใดพยายามหรือถอนรากฐานแห่งความเชื่อของเรา—รากฐานซึ่งได้ถูกวางไว้ตั้งแต่เริ่มต้นงานของเร
เราโดยการศึกษาพระวจนะด้วยใจอธิษฐานและโดยการทรงสำแดง บนรากฐานนี้
เราได้ก่อสร้างมาเป็นเวลาห้าสิบปีที่ผ่านมา มนุษย์อาจคิดว่าตนได้พบหนทางใหม่
และว่าตนสามารถวางรากฐานที่มั่นคงยิ่งกว่ารากฐานซึ่งได้ถูกวางไว้แล้วได้
แต่สิ่งนี้เป็นการล่อลวงอันใหญ่หลวง
เพราะไม่มีผู้ใดสามารถวางรากฐานอื่นใดได้นอกจากรากฐานซึ่งได้ถูกวางไว้แล้ว”

“ในอดีต มีคนเป็นอันมากได้ลงมือก่อสร้างความเชื่อใหม่ และสถาปนาหลักการใหม่ ๆ
แต่สิ่งทีพวกเขาสร้างขึ้นนั้นตั้งมั่นอยู่ได้นานเพียงใด? ไม่นานมันก็พังทลายลง
เพราะมิได้ตั้งอยู่บนพระคัมภีร์”

“บรรดาสาวกรุ่นแรกมิได้ต้องเผชิญกับถ้อยคำกล่าวของมนุษย์หรือหรือ?
พวกเขามิได้ต้องรับฟังทฤษฎีอันเป็นเท็จ แล้วเมื่อได้กระทำทุกสิ่งแล้ว จึงยืนหยัดมั่นคงโดยกล่าวว่า
'เพราะว่าผู้อื่นจะวางรากฐานอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่ได้วางไว้แล้วนั้น' 1 Corinthians 3:11.”

“ฉะนั้น เราจึงต้องยึดมั่นความวางใจตั้งต้นของเราไว้อย่างมั่นคงจนถึงที่สุด
พระเจ้าและพระคริสต์ได้ทรงส่งถ้อยคำแห่งฤทธิ์อำนาจมายังชนชาตินี้ เพื่อนำพวกเขาออกมาจากโลก
ที่ละประเดี๋ยว เข้าสู่ความสว่างแจ่มชัดแห่งความจริงสำหรับกาลปัจจุบัน
ด้วยริมฝีปากที่ได้รับการแต่งตั้งด้วยไฟบริสุทธิ์ ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้ประกาศข่าวสารนั้น
พระดำรัสจากสวรรค์ได้ประทับตรารับรองความแท้จริงของความจริงที่ได้มีการประกาศออกไป”
Testimonies, เล่ม 8, 296, 297.

“วัน” ซึ่งเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นนั้น คือ “วัน”

ตามพระคัมภีร์ที่อิสยาห์ระบุว่า เป็นวันที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของแห่งพลโยธาทรงเรียกให้มี “การร้องไห้
และการคร่ำครวญ และการโศกเศร้า และการคาดฝักกระสอบ”

และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้ด้วย จะเป็นวันลบมลทินบาปสำหรับพวกเขา
ให้เป็นการประชุมบริสุทธิ์แก่พวกเขา และเจ้าทั้งหลายจงถ่อมจิตใจของตนลง
และถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ในวันเดียวกันนั้นเจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานใด ๆ
เพราะเป็นวันลบมลทินบาป
เพื่อทำการลบมลทินบาปแทนพวกเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
เพราะผู้ใดก็ตามที่ไม่ถ่อมจิตใจลง ในวันเดียวกันนั้น
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดออกจากท่ามกลางชนชาติของตน และผู้ใดก็ตามที่กระทำงานใด ๆ
ในวันเดียวกันนั้น เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานใดเลย
ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของพวกเขาในที่อาศัยทั้งสิ้นของพวกเขา
วันนั้นจะเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสำหรับพวกเขา และเจ้าทั้งหลายจงถ่อมจิตใจของตนลง
ในวันที่เก้าของเดือนเวลาเย็น ตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือรักษาสะบาโตของพวกเขา”
เลวีนิติ 23:26–32

วันที่ซึ่งเขมนาและเอเลียคิมบุตรของอิสยาห์เป็นภาพประกอบนั้น คือวันแห่งการลบลมทินฝ่ายแบบสำเร็จ ซึ่งครอบคลุมประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1844 จนกระทั่งมีคาเอลทรงยืนขึ้น ในเวลานั้น แอดเวนติสต์ได้ถูกทรงเรียกให้ “ถ่อมใจ” จิตวิญญาณของตน หรือตั้งที่อิสยาห์พรรณนาไว้ว่า ทรงเรียก “ให้ร้องไห้ และให้คร่ำครวญ และให้โกนศีรษะ และให้คาดผ้ากระสอบ”

“ในปี ค.ศ. 1844 มหาบุโรทั่งองค์ใหญ่ของเราได้เสด็จเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดแห่งสถานนมัสการในสวรรค์ เพื่อทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการพิพากษาใต้สวน บรรดาคดีของผู้ชอบธรรมที่ล่วงลับแล้วกำลังถูกนำขึ้นทบทวนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เมื่อพระราชกิจนั้นแล้วเสร็จ การพิพากษาจะต้องถูกประกาศเหนือบรรดาผู้มีชีวิตอยู่ ช่วงเวลาอันเคร่งขรึมเหล่านี้ล้ำค่าเพียงไร สำคัญเพียงไร! แต่ละคนในพวกเรามีคดีหนึ่งที่ยังค้างอยู่ในศาลแห่งสวรรค์ เราแต่ละคนจะต้องถูกพิพากษาตามการกระทำทั้งหลายที่ได้กระทำไว้ในกาย ในพิธีปรนนิบัติที่เป็นแบบนั้น เมื่อมหาบุโรทั่งได้ประกอบพระราชกิจแห่งการลบลมทินบาปในสถานบริสุทธิ์ที่สุดของสถานนมัสการฝ่ายโลก ประชาชนทั้งหลายจำต้องถ่อมจิตใจของตนลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และสารภาพบาปของตน เพื่อว่าบาปเหล่านั้นจะได้รับการลบลมทินและถูกลบออกไป แล้วในวันแห่งการลบลมทินบาปที่เป็นความจริงนี้ เมื่อพระคริสต์ในสถานนมัสการเบื้องบนกำลังทรงทูลขอแทนประชากรของพระองค์ และคำตัดสินสุดท้ายอันไม่อาจเพิกถอนได้กำลังจะถูกประกาศเหนือทุกคดี จะต้องมิใช่ชื่อเรียกร้องจากเราน้อยไปกว่านั้นหรือ?”

“สภาพของเราเป็นอย่างไรในยามอันน่าสะพรึงกลัวและเคร่งขรึมนี้? อนิจจา ความเยอหยิ่งใดกำลังแพร่หลายในคริสตจักร ความหน้าซื่อใจคดใด การล่อลวงใด ความรักในการแต่งกาย ความเหลวและและความบั่นทึงใด ความปรารถนาในความเป็นใหญ่ใด! บาปทั้งสิ้นเหล่านี้ได้ทำให้จิตใจมัวหมอง จนมิได้หยั่งเห็นสิ่งทั้งหลายอันเป็นนิรันดร์ เราจะไม่นับพระคัมภีร์หรือ เพื่อเราจะได้ว่าเราอยู่ ณ ที่ใดในประวัติศาสตร์ของโลกนี้? เราจะไม่เป็นผู้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชกิจที่กำลังทรงกระทำเพื่อเราในเวลานี้ และเกี่ยวกับฐานะที่เราผู้เป็นคนบาปควรดำรงอยู่ ขณะที่พระราชกิจแห่งการลบลมทินบาปนี้กำลังดำเนินไปหรือ? หากเรายังมีความหวังใยต่อความรอดแห่งจิตวิญญาณของเราอยู่บ้าง เราจำต้องเปลี่ยนแปลงอย่างเด็ดเดี่ยว เราต้องแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการกลับใจอย่างแท้จริง; เราต้องสารภาพบาปของเราด้วยความซอกซำในสวนลึกของจิตวิญญาณ เพื่อบาปเหล่านั้นจะได้ถูกลบเลือนออกไป” Selected Messages, book 1, 124, 125.

และในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา ทรงเรียกให้มีการร้องไห้และการคร่ำครวญ และการโกนศีรษะ และการคาดผ้ากระสอบ แต่ดูเถิด กลับมีความยินดีและความรื่นเริง มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ กินเนื้อและดื่มเหล้าองุ่น กล่าวว่า “ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตาย” อิสยาห์ 22:12, 13

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขมนาให้ถ่อมจิตวิญญาณของตนลง แต่เขาก็กลับเลือกที่จะกิน ดื่ม และดำเนินงานเสี่ยงต่อไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง “สาแดง” แก่ “หู” ของเขาว่า บาปของเขมนาจะไม่ได้รับการชำระล้าง คำที่แปลว่า “ชำระล้าง” นั้นเป็นคำที่ใช้ในพระธรรมเลวีนิติสำหรับคำว่า “การลบลมทินบาป” บาปของลัทธิแอดเวนติสแบบเลาตีเซียนี้จะไม่ได้รับการลบลมทินบาป บัดนี้อิสยาห์เริ่มกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขมนา (ชาวแอดเวนติสแบบเลาตีเซีย) กับเอเลียคิม บุตรชายของอิสยาห์ (ชาวแอดเวนติสแบบฟีลาเดลเฟีย)

เซบนาเป็น “นายคลัง” ดังที่ยูดาสก็เป็นเช่นนั้น
และโทบิยาห์ในสมัยของเนหะมีย์ได้อาศัยอยู่ในสถานนมัสการของพระเจ้าในห้องหนึ่ง (คลัง)
ซึ่งเป็นทีสำหรับเก็บเครื่องถวายทั้งหลาย เมื่อเนหะมีย์ชำระพระวิหาร
ท่านก็ขับโทบิยาห์กับสิ่งของของเขาออกไป เซบนาจึงจะต้องถูกขับออกไปเช่นกัน
ทั้งสองเป็นภาพประกอบของการถูกสำรวจออกของแอดเวนตีสม์แบบเลาดีเซียในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

“เนื่องด้วยความโหดร้ายและความทรยศของชาวอัมโมนและชาวโมอับที่มีต่ออิสราเอล พระเจ้าจึงได้ทรงประกาศผ่านทางโมเสสว่าพวกเขาจะต้องถูกกีดกันออกจากชุมนุมชนแห่งประชากรของพระองค์เป็นนิตย์ ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 23:3-6 โดยการฝ่าฝืนพระวาทะนี้
มหาบุโรหิตได้ขับไล่เครื่องบูชาที่เก็บไว้ในห้องแห่งพระนิเวศของพระเจ้าออกไป
เพื่อจัดที่ให้แก่ตัวแทนของชนชาติที่ถูกห้ามนั้น
ไม้อาจมีการแสดงการดูหมิ่นพระเจ้าใดที่ยิ่งไปกว่านี้ได้อีกแล้ว
นอกจากการปรทานความโปรดปรานเช่นนี้แก่ศัตรูของพระเจ้าและแห่งความจริงของพระองค์”

“เมื่อกลับจากเปอร์เซีย เนหะมีย์ได้ทราบถึงการลบหลู่อันอุกอาจนั้น
และได้ดำเนินมาตรการโดยขับพลันเพื่อขับไล่ผู้บุกรุกออกไป ‘ข้าพเจ้าทุกซึ่ใจยิ่งนัก’ เขาประกาศว่า
‘เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงโยนเครื่องใช้ในเรือนทั้งสิ้นของโทบิยาห์ออกจากห้องนั้น แล้วข้าพเจ้าจึงสั่ง
และเขาทั้งหลายก็ชำระห้องทั้งหลายให้สะอาด
และข้าพเจ้าได้นำภาชนะทั้งหลายแห่งพระนิเวศของพระเจ้ากลับเข้ามาไว้ที่นั่นอีก
พร้อมทั้งเครื่องธัญญาบูชาและกำยาน”

“มิใช่เพียงพระวิหารเท่านั้นที่ถูกทำให้เป็นมลทิน
แต่บรรดาของถวายก็ถูกนำไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ด้วย
สิ่งนี้มีแนวโน้มทำให้ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของประชาชนลดน้อยลง
พวกเขาได้สูญเสียความกระตือรือร้นและความร่าเริง และไม่เต็มใจที่จะจ่ายทศกึ่งของตน
คลังของพระนิเวศขององค์พระผู้เป็นเจ้ามีเสบียงอยู่อย่างขัดสน;
นักร้องจำนวนมากและผู้อื่นซึ่งรับใช้ในพระวิหาร เมื่อไม่ได้รับการอุปถัมภ์ก็อย่างเพียงพอ
ก็ได้ละทิ้งพระราชกิจของพระเจ้าไปทำงานที่อื่น” Prophets and Kings, 670.

เซบนา ยูดาส และโทบิยาห์ ล้วนเป็นตัวแทนของแอดเวนตีสต์ชาวเลาดีเซียในวาระสุดท้ายทั้งสิ้น

พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนินว่า ไปเกิด จงไปหาพนักงานคลังผู้นี้ คือเซบนา
ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าราชสำนัก แล้วจงกล่าวว่า เจ้ามีอะไรอยู่ที่นี้? และเจ้ามีผู้ใดอยู่ที่นี้?
เจ้าจึงได้สกัดอู๋มิ่งคังฝงศพไว้สำหรับตน ณ ที่นี้ ดังคนที่สกัดอู๋มิ่งคังฝงศพของตนไว้บนที่สูง
และสลักที่อาศัยสำหรับตนไว้ในศิลา? ดูเถิด พระยาห์เวห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปอย่างแรงเป็นเชลย
และจะทรงห่อหุ้มเจ้าไว้อย่างแน่นอน
พระองค์จะทรงม้วนเจ้าและเหวี่ยงเจ้าไปเหมือนลูกบอลยังแผ่นดินกว้างใหญ่ ที่นั่นเจ้าจะตาย
และที่นั่นรกรับแห่งศักดิ์ศรีของเจ้าจะเป็นความอัปยศแก่ราชสำนักของนายของเจ้า
และเราจะขับไล่เจ้าออกจากตำแหน่งของเจ้า และเขาจะตั้งเจ้าลงจากฐานันดรของเจ้า อีสยาห์ 22:15-19

ขณะที่กษัตริย์แห่งทิศเหนือกำลังเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็มนั้น
พึงระลึกไว้ด้วยว่าการเข้าใกล้นี้เป็นการเข้าใกล้อย่างค่อยเป็นค่อยไป
ซึ่งบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มทราบดีว่ากำลังจะมาถึง นี่คือนิสัยที่ระบุไว้ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบ เมื่อทาร์ทัน
แม่ทัพอัสซีเรีย ได้พิชิตอิชโดดในอียิปต์ พวกเขาทราบดีว่าสิ่งใดกำลังจะมาถึง
และเซบนาได้ใช้เวลาของตนไปกับการทำหลุมศพอันโอ้อ่าสำหรับตนเอง
นักโบราณคดีได้ค้นพบหลุมศพของเซบนา และได้นำข้อความจารึกที่อยู่เหนือทางเข้าหลุมศพออกมา

ซึ่งบัดนี้อยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่งของอังกฤษ นำอัครราชย์อย่างยิ่งว่า เมื่อเซบนาถูกปลดออก และเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์เข้ารับตำแหน่งผู้นำแทนเซบนา เอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ได้รับตราประทับหลวงที่เขาสามารถใช้รับรองนามของตนในเอกสารราชการได้ ตราประทับนั้นก็ถูกค้นพบโดยนักโบราณคดีเช่นกัน และอยู่ในพิพิธภัณฑสถานเดียวกันในประเทศอังกฤษ เซบนาอยู่ในพิพิธภัณฑสถานโดยมีหลุมศพของเขาเป็นตัวแทน คือเครื่องหมายแห่งความตาย ส่วนเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ก็อยู่ในพิพิธภัณฑสถานพร้อมกับสิ่งที่เป็นตัวแทนแห่งตราประทับของชีวิต.

เนื่องด้วยเซบนาปฏิเสธข่าวสารคำเตือนเกี่ยวกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ เขาจึงถูกคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคำที่แปลว่า “คายออก” ในคำเตือนของพระธรรมวิวรณ์ถึงเลาดีเซียนั้น แท้จริงแล้วหมายถึงการอาเจียนพุ่งออกมา เช่นเดียวกับในสมัยเนหะมีย์ พระองค์ทรงขับไล่โทเบียห์พร้อมทั้งข้าวของของเขาออกไป และในกรณีของเซบนา เขาถูกเหวี่ยงออกไปอย่างรุนแรงตกลงบอลลไปยังแผ่นดินอันไกลโพ้น เซบนาคือแอ็ดเวนตีสต์ฝ่ายเลาดีเซียผู้ซึ่งกำลังปฏิเสธข่าวสารพยากรณ์ที่ถูกเปิดผนึกในปี 1989 และกำลังเตรียมตัวสำหรับหลุมศพ—เครื่องหมายของสัตว์ร้าย ส่วนเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ คือแอ็ดเวนตีสต์ฝ่ายฟีลาเดลเฟียผู้ซึ่งได้รับตราประทับของพระเจ้า.

และจะบังเกิดขึ้นในวันนั้นว่า เราจะเรียกเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ผู้รับใช้ของเรา และเราจะสวมเสื้อคลุมของเจ้าให้แก่เขา และจะคาดเข็มขัดของเจ้าให้แก่เขาอย่างมั่นคง และเราจะมอบอำนาจการปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่พงศ์พันธุ์ดาห์ อีสยาห์ 22:20, 21

เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ข้าพสาส์นกับข้าวละมานในแอ็ดเวนตีสต์จะถูกแยกออกจากกัน และการนำของคริสตจักรผู้มิชชันจะถูกลมอบแก่เอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงยกคริสตจักรของพระองค์ขึ้นเป็นธงสัญญาณ ขณะที่ชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สามทวีขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง ข้าพเจ้าอาจกล่าวซ้ำซ้อนเกินไปบ้างในการใล่สลว่า “บุตรของฮิลคียาห์” ทั้งที่ข้าพเจ้าอาจกล่าวเพียงว่า เอเลียคิม ก็ได้ แต่เมื่อบิดากับบุตรถูกพิจารณาร่วมกัน ทั้งสองเป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารเอเลียห์ก่อนภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ด ข่าวสารของเอเลียห์ใช้สัญลักษณ์ของบิดาและบุตรเพื่อแทนคนต้น (บิดา) และคนสุดท้าย (บุตร) ความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์นี้มีส่วนต่อปริศนาชุดสุดท้ายในบทที่ยี่สิบสอง พระสัญญาที่มีต่อเอเลียคิมบุตรของฮิลคียาห์ก็คือว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงวางกุญแจแห่งราชวงศ์ดาวิดไว้บนป้าของเขา

“วงศ์วานของดาวิด”

คือข่าวสารเรื่องบิดาและบุตรซึ่งพระเยซูทรงกล่าวถึงในการสนทนาครั้งสุดท้ายของพระองค์กับพวกยิวที่กบฏ และยังเป็นจุดที่พระองค์ทรงปิดท้ายพระธรรมวิวรณ์ด้วย วงศ์วานของดาวิดมีกุญแจดอกหนึ่ง ซึ่งหากไม่มีการใช้อย่างอื่นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ก็เพราะสถานที่เดียวในพระคัมภีร์ที่กล่าวอ้างถึงกุญแจดอกนี้คือในข่าวสารถึงคริสตจักรเมืองฟีลาเดลเฟีย.

และเราจะวางกุญแจแห่งราชวงศ์ดาวิดไว้บนป้าของเขา เขาจะเปิด และไม่มีผู้ใดเปิดได้; และเขาจะปิด และไม่มีผู้ใดเปิดได้ อีสยาห์ 22:22

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า พระองค์ผู้บริสุทธิ์ พระองค์ผู้สัตย์จริง พระองค์ผู้ทรงกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดและไม่มีผู้ใดเปิดได้ และทรงปิดและไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า ดูกิจการ เราได้ตั้งประตูที่เปิดไว้ต่อหน้าเจ้าแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้

เพราะเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย และได้รักษาค่าของเราไว้ และมีได้ปฏิเสธนามของเรา ดูเถิด เราจะกระทำให้พวกที่อยู่ ในธรรมศาลาของซาตาน ซึ่งกล่าวว่าตนเป็นยิว แต่หาเป็นไม่ กลับพุดมสา ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่าเราได้รักเจ้าแล้ว เพราะเจ้าได้รักษาถ้อยคำแห่งความทรหดอดทนของเรา เราก็จะรักษาเจ้าไว้ให้พ้นจากโหมงยามแห่งการทดลอง ซึ่งจะมาถึงทั่วพิภพ เพื่อทดลองบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก ดูเถิด เรามาโดยเร็ว จงยึดมั่นสิ่งที่เจ้ามีอยู่ เพื่อมิให้ผู้ใดชิงมงกุฎของเจ้าไป ผู้ใดมิช่วยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกไปจากที่นั้นอีกเลย และเราจะเขียนพระนามแห่งพระเจ้าของเราบนผู้นั้น และชื่อนครแห่งพระเจ้าของเรา คือเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะเขียนนามใหม่ของเราบนผู้นั้นด้วย ใครมีหู ก็จงฟังข้อความที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย วิวรรณ์ 3:7-12.

เอลียาซิมเป็นภาพแทนของชาวฟีลาเดลเฟียคนหนึ่งในช่วงการเคลื่อนไหวของมิลเลอไรต์ ซึ่งเปิดสถานอภิสุทธิสถานเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ข้าพเจ้าทราบดีว่าพระคริสต์ มหาบุโรहितของเรา ทรงเป็นผู้เปิดประตูแห่งยุคการประทานนั้น แต่พระคริสต์ได้ทรงวางกุญแจไว้บนป่าของเอลียาซิม บุตรของฮิลคียาห์ และตรัสว่า "เขาจะเป็นผู้เปิด" บัดนี้เราได้มาถึงจุดที่ข้าพเจ้าได้ชี้ไว้ตั้งแต่ตอนต้นของบทความนี้แล้ว

ในพระธรรมอิสยาห์ เราพบคำว่า "ภาระ" อยู่สิบแปดครั้ง แต่ในจำนวนครั้งเหล่านั้นเจ็ดครั้งหมายถึงสิ่งที่ถูกแบกไว้บนป่า และอีกสิบเอ็ดครั้งหมายถึงคำพยากรณ์แห่งความพินาศ ในบรรดาสิบแปดครั้งนั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่คำซึ่งหมายถึงคำพยากรณ์แห่งความพินาศนั้น ถูกใช้พร้อมกันในเวลาเดียวกันเพื่อสื่อถึงภาระที่ถูกแบกไว้บนป่าด้วย

เรื่องราวของหุบเขาแห่งนิมิตกล่าวถึงข่าวสารแห่งหายนะที่ก่อให้เกิดผู้กราบนมัสการสองจำพวกขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ข่าวสารซึ่งพยากรณ์ที่ชี้ให้เห็นการเริ่มต้นของการพิพากษานั้น ได้ถูกนำเสนอโดยบิดา มิลเลอร์ และเป็นข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ซึ่งสิ้นสุดลงเมื่อประตูแห่งอภิสุทธิสถานถูกปิด และอภิสุทธิสถานชั้นในที่สุดถูกเปิดออกในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 "ภาระ" ที่ถูกวางไว้บนป่าของวิลเลียม มิลเลอร์ ซึ่งเขาได้รับมอบหมายให้นำไปประกาศแก่โลกนั้น คือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เป็นคำพยากรณ์แห่งหายนะซึ่งสิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 พร้อมกับมาถึงของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

"กุญแจแห่งราชวงศ์ดาวิด เราจะวางไว้บนป่าของเขา" และมีคำกล่าวว่า "ในวันนั้น" "ตะปู้ที่ถูกตอกไว้ในที่มันคงจะถูกถอนออก และถูกตัดลง และตกลงมา; และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกตัดขาด"

คำที่แปลในที่นี้ว่า "ภาระ" คือคำที่ใช้ระบุคำพยากรณ์แห่งวิบัติ แต่คำพยากรณ์แห่งวิบัตินี้มิใช่คำภาษาฮีบรูที่อิสยาห์ใช้เพื่อสื่อถึงสิ่งที่ท่านแบกไว้บนป่าของท่าน ในฐานะที่เป็นคำสำหรับคำพยากรณ์แห่งวิบัติ ความหมายนั้นคือว่า เอลียาซิมบุตรของฮิลคียาห์จะได้รับกุญแจของดาวิดวางไว้บนป่าของเขา และภาระซึ่งอยู่บนป่าของเขานั้นคือคำพยากรณ์แห่งวิบัติ นี่เป็นการเล่นคำที่ลุ่มลึกยิ่ง!

ซิสเตอร์ไวท์กล่าวเช่นนี้เกี่ยวกับกุญแจดอกหนึ่งที่แนบอยู่กับพระคัมภีร์⁴

"ที่เชื่อมโยงกับพระวาระของพระเจ้านั้น มีกุญแจดอกหนึ่งซึ่งไขหีบอันล้ำค่าให้เปิดออก เพื่อความพึงพอใจและความยินดีของเรา ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณสำหรับแสงสว่างทุกลำแสง ในอนาคต ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่บัดนี้ยังสลับบออย่างยิ่งสำหรับเราจะได้รับการอธิบาย

ประสบการณ์บางอย่างเราอาจไม่มีวันเข้าใจได้อย่างครบถ้วน จนกว่าสภาพที่ต้องตายนี้จะสวมสภาพอมตะ”
Manuscript Releases, เล่ม 17, 261.

ถ้อยคำเปิดของมิลเลอร์เกี่ยวกับความฝันของเขาว่าไว้ดังนี้.

“ข้าพเจ้าฝันว่า พระเจ้าโดยพระหัตถ์ที่มองไม่เห็น
ได้ทรงส่งหีบเล็กอันหนึ่งซึ่งประดิษฐ์อย่างวิจิตรมาให้ข้าพเจ้า ยาวประมาณสิบนิ้ว กว้างและสูงด้านละหกนิ้ว
ทำด้วยไม้มะเกลือและมุกฝงอย่างประณีต ที่หีบนั้นมีกุญแจดอกหนึ่งติดอยู่
ข้าพเจ้าจึงหยิบกุญแจนั้นขึ้นมาทันทีและเปิดหีบออก แล้วด้วยความพิศวงและประหลาดใจ
ข้าพเจ้าพบว่าภายในเต็มไปด้วยอัญมณีทุกชนิดและทุกขนาด เพชร พลอยมรกต
และเหรียญทองคำเหรียญเงินทุกขนาดและทุกมูลค่า
ซึ่งจัดวางไว้อย่างงดงามตามตำแหน่งของแต่ละสิ่งภายในหีบ และเมื่อจัดวางเช่นนั้นแล้ว
สิ่งเหล่านั้นก็สะท้อนแสงและสง่าราศีที่มีเพียงดวงอาทิตย์เท่านั้นจะเทียบได้” Early Writings, 81.

ในเชิงอรรถของนิมิตโดย James White เขากล่าวถึงกุญแจนั้นไว้ดังนี้

“กุญแจที่แนบไว้” คือวิธีการของเขาในการตีความพระวจนะเชิงพยากรณ์—โดยเปรียบเทียบพระคัมภีร์กับ
พระคัมภีร์—ให้พระคัมภีร์เป็นผู้ตีความตัวเอง ด้วยกุญแจนี้ บราเดอร์มิลเลอร์ได้เปิด ‘หีบ’
หรือความจริงอันยิ่งใหญ่เรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์แก่โลก” James White.

เจมส์ ไวท์ได้กล่าวข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความฝันนี้ และในการกระทำนั้น เขาได้เขียนบทนำไว้ด้วย
เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักว่า มิลเลอร์ได้ฝันความฝันนี้และตีพิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. 1847
อย่างน้อยสองปีภายหลังเหตุการณ์ความผิดหวังครั้งใหญ่

เมื่อเหล่าแอ๊ดเวนตีสตีมิลเลอร์ไรต์ซึ่งเคยเป็นเอกภาพได้ถูกทำให้กระจัดกระจาย
มิลเลอร์ได้แยกออกจากขบวนการ และ “ผู้น้อย” ที่ “กระจัดกระจายไป”

นั่นยังคงทนทุกซ้าจากความผิดหวังดังกล่าว ความฝันของมิลเลอร์กล่าวถึงสถานการณ์นั้น และเจมส์
ไวท์ได้ให้ข้อคิดเห็นต่อความฝันนั้น ขณะที่เอลเลน

ไวท์ก็ได้อ้างถึงความฝันนั้นในลักษณะที่เป็นบวกอย่างสิ้นเชิง เจมส์

ไวท์ได้เขียนบทนำสำหรับความฝันของมิลเลอร์ รวมความฝันนั้นไว้ และจากนั้นได้เพิ่มเติมเชิงอรรถไว้บางข้อ
บทนำของเขา ความฝันนั้น และเชิงอรรถดังกล่าว จะอยู่ตอนท้ายของบทความนี้
สำหรับผู้ที่ต้องการเข้าถึงข้อมูลนี้

อิสยาห์บทที่ยี่สิบสองเป็นภาพประกอบของจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของแอ๊ดเวนตีส ในประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้น
ได้มีและจะมีการแยกออกซึ่งเกิดขึ้นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

และจากนั้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อมีการประกาศกฎหมายวันอาทิตย์ การแยกออกในทั้งสองกรณี
ทั้งในตอนเริ่มต้นและตอนสิ้นสุด เป็นความสำเร็จตามคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน

ซิสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่า หญิงพรหมจารีโง่เหล่านี้เป็นชาวเลาดีเซีย

เขบนาเป็นตัวแทนของแอ๊ดเวนตีสชาวเลาดีเซีย ในตอนเริ่มต้นและตอนสิ้นสุดของแอ๊ดเวนตีส เอเลียคิม
บุตรของฮิลคียาห์ เป็นตัวแทนของแอ๊ดเวนตีสชาวฟีลาเดลเฟีย

แต่ฮิลคียาห์ยังเป็นตัวแทนของบิดาแห่งลัทธิแอ๊ดเวนตีสด้วย เพราะว่า

“เขาจะเป็นบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่พงศ์พันธุ์ยูดาห์” วิลเลียม มิลเลอร์ได้รับการเรียกอย่างให้เกียรติว่า

“บิดามิลเลอร์” มิลเลอร์มี “กุญแจของดาวิด” วางอยู่บนบ่าของเขา

ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของวิธีการศึกษาพระคัมภีร์ของเขา คือ “บรรทัดต่อบรรทัด”

หีบศพนั้นคือพระคัมภีร์ และเขาได้ใช้ "กุญแจของดาวิด" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนหลักเกณฑ์แห่งการตีความคำพยากรณ์ที่เขาใช้เพื่อเปิดเผยความจริงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง หลักเกณฑ์เหล่านี้ (กุญแจของดาวิด) และคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาของเขา (ภาระ) ซึ่งเข้าใจได้โดยกุญแจของดาวิด ถูกแขวนไว้ "ตั้งตะปูในที่มั่นคง" ในสถานบริสุทธิ "ตะปู" นั้นคือวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คำว่า "ตะปู" หมายถึงหมุดตะปู หรือเสา เป็นสัญลักษณ์แทนหมายสำคัญ "ภาระ" หรือคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาที่ถูกแขวนไว้บนนั้น คือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง และข่าวสารนั้นได้สิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาได้สำเร็จครบถ้วนแล้วและถูกยกออก ถูกตัดลง และตกลงมา มันถูกยกออกไป เพราะข่าวสารเชิงพยากรณ์แห่งการพิพากษาได้กลายเป็นสิ่งที่อยู่ในอดีตกาลแล้ว และจากนั้นตะปูนั้นจึงต้องถูกย้ายเข้าไปในอภิสุทธิสถาน ซึ่งที่นั่นภาระแห่งการพิพากษาอีกประการหนึ่งจะถูกแขวนไว้บนนั้น

คำพยากรณ์แห่งความพินาศของมิลเลอร์ ซึ่งเมื่อเข้าใจตามกฎแห่งคำพยากรณ์ที่ทรงสำแดงในฐานะ "กุญแจของดาวิด" แล้ว จะตอกหมุดหนึ่งไว้ในสถานบริสุทธิ ซึ่งจะรองรับสง่าราศีทั้งสิ้นแห่งวงศวานบิดาของเขา คำว่า "สง่าราศี" ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้หมายถึงน้ำหนัก สิ่งทีรองรับน้ำหนักของเรือนก็คือรากฐานของเรือนนั้น งานวางรากฐานของมิลเลอร์รองรับน้ำหนักของความสว่างเพิ่มเติมทั้งหมดแห่งข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งแทนไว้ด้วย "ลูกหลานและผู้ที่เกิดมา" งานนั้นรองรับน้ำหนักของภาชนะทั้งปวงอันหลากหลายของพระวิหาร และได้มีการวางรากฐานไว้สำหรับพระวิหารเพื่อประดิษฐานพระที่นั่งอันรุ่งโรจน์.

เอลียาห์บุตรของฮิลคียาห์เป็นตัวแทนของคริสตจักรฟีลาเดลเฟีย เอลียาห์มีความหมายว่า พระเจ้าแห่งการยกขึ้น เพราะเอลียาห์ ผู้เป็นบิดาแห่งเยรูซาเล็ม เป็นตัวแทนของวิลเลียม มิลเลอร์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้ให้ยกขึ้นซึ่งรากฐานของประชากรพันธสัญญาผู้ทรงเลือกของพระเจ้า เขาเป็นบุตรของฮิลคียาห์ ซึ่งมีรากศัพท์มาจากสองคำ โดยคำที่สองคือ พระเจ้า และคำแรกหมายถึง "ความราบรื่น" ดังเช่นความราบรื่นในการพูด ฮิลคียาห์เป็นตัวแทนของพระวณะหรือพระสุรเสียงของพระเจ้า และบุตรของเขาเป็นตัวแทนของการยกพระวิหารขึ้น

ในวาระสุดท้ายของแอ็ดเวนติสม์ จะต้องมีการพยากรณ์แห่งหายนะ และคำพยากรณ์นั้นคือทูตสวรรค์องค์ที่สามแห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสี่ จะต้องมีการแสดงออกหนึ่งในวาระสุดท้ายซึ่งถูกจำลองล่วงหน้าไว้โดยกุญแจของมิลเลอร์ "กุญแจ" ในยุคของเราตั้งอยู่บนการชำระรอยของประวัติศาสตร์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรก ซึ่งรวมถึงหรือเป็นหลักการที่พระคริสต์เองทรงเป็นตัวแทนไว้ในฐานะอัลฟาและโอเมกา จะต้องมีการมีบุตรของมิลเลอร์ ดังนั้น มิลเลอร์ในฐานะบิดาจึงกลายเป็นฮิลคียาห์ คือพระวณะของพระยาห์เวห์ และบุตรของมิลเลอร์คือเอลียาห์ ซึ่งมีความหมายว่า พระเจ้าแห่งการยกขึ้น บิดามิลเลอร์ได้ยกพระวิหารขึ้น และบุตรของมิลเลอร์ระบุว่าเมื่อใดเลาตีเชื่อมกับฟีลาเดลเฟียถูกแยกออกจากกัน และชาวฟีลาเดลเฟียถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณ จะต้องมีการมีตะปูที่ถูกตอกไว้อย่างมั่นคง แต่มีไขในอภิสุทธิสถานดังเช่นในประวัติศาสตร์ของมิลเลอร์ หากแต่อยู่ในอภิสุทธิสถานที่สุด ตะปูนั้นและภาระที่แขวนไว้บนนั้นจะถูกตัดออกในตอนปลายของข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ดังเช่นที่ได้ถูกตัดออกในตอนปลายของข่าวของทูตสวรรค์องค์แรก เมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้นและเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง คำพยากรณ์แห่งหายนะจะเป็นกาลอดีต ถูกย้ายออก ถูกตัดขาด และล้มลงแล้ว

การแยกออกหรือการกระจัดกระจายภายหลังการล่องผ่านของเวลาในปี ค.ศ. 1844 จะเกิดขึ้นซ้ำอีกในช่วงกฎหมายวันอาทิตย์ อีสยาห์บทที่ยี่สิบสองเป็นภาพประกอบของสถานการณ์ทั้งหลายที่นำไปสู่การแยกของแอ็ดเวนติสต์ฝ่ายเลาตีออกจากแอ็ดเวนติสต์ฝ่ายฟีลาเดลเฟีย ซึ่งเกิดขึ้นในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของชาวเลาติเซียว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นเอเมน เป็นพยานที่สัตย์ซื่อและเที่ยงแท้ เป็นปฐมแห่งสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า ว่าเจ้ามิได้เย็นหรือร้อน เราปรารถนาให้เจ้าเป็นเย็นหรือร้อน ดังนั้น เพราะเจ้าเป็นแต่อุ่นๆ มิได้เย็นหรือร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา เพราะเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้ามีมั่งมีแล้ว และได้ทรัพย์สมบัติมากขึ้น และไม่ต้องการสิ่งใดเลย และหาได้รู้ไม่ว่า แท้จริงเจ้าเป็นคนน่าเวทนา น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย เราแนะนำเจ้าให้ซื้อทองคำจากเรา อันทดลองด้วยไฟแล้ว เพื่อเจ้าจะได้มั่งมี และซื้อเสื้อผ้าขาวเพื่อเจ้าจะได้สวมใส่ และเพื่อมิให้ความอับอายแห่งความเปลือยกายของเจ้าปรากฏ และจงเอายาทาตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้มองเห็น เราตักเตือนและตีสอนทุกคนที่เรารัก เหตุฉะนั้นจงมีใจร้อนรนและกลับใจเสียใหม่ ดูกิจการเรายืนอยู่ที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะร่วมกับเรา ผู้ใดมิซัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนบัลลังก์ของเรา ดังที่เราเองมิซัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ ผู้ใดมีหู ก็จงฟังเถิดว่า พระวิญญาณตรัสอะไรแก่บรรดาคริสตจักรทั้งหลาย วิวรรณ์ 3:7-22।

ภายหลังบทนำสู่ความฝันนั้น James White จึงได้บรรจุความฝันพร้อมเชิงอรรถไว้ด้วย ข้าพเจ้าไม่มีปัญหาใด ๆ กับการประยุกต์ใช้ความฝันของ Miller โดย James White ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงคือเราได้ตีพิมพ์คำอธิบายความฝันของเขาอยู่บ่อยครั้งในลักษณะที่แตกต่างจากของ James White อยู่บ้าง แนวทางพื้นฐานของ James White ที่แตกต่างจากสิ่งที่เราได้ตีพิมพ์คือ เขาวาง "อัญมณี" ไว้ในบริบทของประชากรของพระเจ้า ส่วนเราเข้าใจว่าอัญมณีเหล่านั้นคือความจริงเชิงพยากรณ์ ทั้งนี้ไม่มีความขัดแย้งกันเลย เพราะมนุษย์ย่อมสะท้อนสิ่งที่ตนเชื่อ และการกระจัดกระจายของอัญมณีภายหลังความผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ก็เป็นแบบอย่างถึงการกระจัดกระจายของประชากรของพระเจ้าก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ แต่ข้อเท็จจริงนี้เป็นเรื่องสำหรับการศึกษาในอนาคต

คำนำของเจมส์ ไวท์สู่นิมิตของวิลเลียม มิลเลอร์

"ความฝันต่อไปนี้ได้ถูกตีพิมพ์ใน Advent Herald เมื่อกว่าสองปีมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นในเวลานั้นว่าความฝันนี้ได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงประสบการณ์การเสด็จมาครั้งที่สองในอดีตของพวกเขา และว่าพระเจ้าได้ประทานความฝันนั้นเพื่อประโยชน์แก่ฝูงแกะที่กระจัดกระจายอยู่"

"ท่ามกลางหมายสำคัญทั้งหลายแห่งการที่วันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามา พระเจ้าได้ทรงวางความฝันไว้ ดู Joel 2:28-31; Acts 2:17-20 ความฝันอาจมาได้สามทาง ประการแรก 'ด้วยธรรมมากมาย' ดู Ecclesiastes 5:3 ประการที่สอง ผู้ที่อยู่ใต้วิญญาณโสโครกและการล่อลวงของซาตาน อาจมีความฝันโดยอิทธิพลของมัน ดู Deuteronomy 8:1-5; Jeremiah 23:25-28; 27:9; 29:8; Zechariah 10:2; Jude 8 และประการที่สาม พระเจ้าได้ทรงสั่งสอนประชากรของพระองค์มาโดยตลอด และยังทรงสั่งสอนอยู่ไม่มากก็น้อย โดยความฝันซึ่งมาผ่านการปฏิบัติการณ์ของทูตสวรรค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ที่ยืนอยู่ในความสว่างแจ่มชัดแห่งความจริง จะรู้ได้เมื่อพระเจ้าประทานความฝันแก่เขา และคนเหล่านั้นจะไม่ถูกล่อลวงและชักนำให้หลงไปด้วยความฝันเท็จ"

"และพระองค์ตรัสว่า บัดนี้จงฟังถ้อยคำของเรา หากในท่ามกลางพวกเจ้ามีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง เราคือพระยาห์เวห์จะสำแดงตัวแก่เขาในนิมิต และจะกล่าวกับเขาในความฝัน" ก็นดารวิถี 12:5

ยากอบกล่าวว่า "ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าในความฝัน" ปฐมกาล 31:2
"และพระเจ้าทรงเสด็จมาหาลาบันชาวซีเรียในความฝันเวลากลางคืน" ปฐมกาล 31:24
จงอ่านความฝันของโยเซฟในปฐมกาล 37:5-9

แล้วจึงอ่านเรื่องราวอันน่าสนใจเกี่ยวกับความสำเร็จเป็นจริงของความฝันเหล่านั้นในอียิปต์

“ที่กิเบโอน พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนในความฝันเวลากลางคืน” 1 พงศกษัตริย์ 3:5.

ภาพอันยิ่งใหญ่และสำคัญยิ่งในดาเนียลบทที่สองก็ได้ประทานมาในความฝันด้วย เช่นเดียวกันกับสัตว์ร้ายทั้งสี่ ฯลฯ ในบทที่เจ็ด.

เมื่อเฮโรดทรงมุ่งหมายจะทำลายพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งยังทรงพระเยาว์

โยเซฟก็ได้รับการเตือนในความฝันให้หนีไปยังประเทศอียิปต์. มัทธิว 2:13.

“และต่อมาในวาระสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เราจะเทพระวิญญาณของเราลงเหนือมนุษย์ทั้งปวง

และบุตรชายบุตรหญิงของท่านทั้งหลายจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต

และคนแก่ของท่านจะฝันเห็นความฝัน” กิจการ 2:17

“ของประทานแห่งการพยากรณ์ โดยทางความฝันและนิมิต ในที่นี้เป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

และในวาระสุดท้ายจะต้องสำแดงออกอย่างเพียงพอที่จะเป็นหมายสำคัญได้

นี่เป็นของประทานประการหนึ่งของคริสตจักรแห่งพระกิตติคุณ”

“และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต; และบางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ;

และบางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ; และบางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์;

เพื่อกระทำให้ธรรมิกชนถึงความไพบูลย์, เพื่อการงานแห่งพันธกิจ,

เพื่อการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์” เอเฟซัส 4:11, 12

“และพระเจ้าได้ทรงตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร ประการแรกเป็นอัครทูต ประการที่สองเป็นผู้เผยพระวจนะ ฯลฯ 1 โครินธ์ 7:28”

“อย่าดูหมิ่นการพยากรณ์ทั้งหลาย” 1 เธสะโลนิกา 5:20 ดูเพิ่มเติม กิจการ 13:1; 21:9; โรม 12:6; 1 โครินธ์ 14:1, 24, 39.

ผู้เผยพระวจนะหรือการพยากรณ์ทั้งหลายนั้นมีไว้เพื่อการเสริมสร้างคริสตจักรของพระคริสต์;

และไม่มีหลักฐานใดที่จะยกมาจากพระวจนะของพระเจ้าได้ว่า

สิ่งเหล่านี้จะต้องสิ้นสุดลงก่อนที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาล

และครูอาจารย์ทั้งหลายจะสิ้นสุดบทบาทลง. แต่ผู้คัดค้านกล่าวว่า

‘มีนิมิตและความฝันเท็จมากมายเสียจนข้าพเจ้าไม่อาจวางใจสิ่งใดในท่านเองนี้ได้เลย’

เป็นความจริงที่ซาตานมีของปลอมเลียนแบบของมัน. มันมีผู้เผยพระวจนะเท็จอยู่เสมอมา

และแน่นอนว่าเราย่อมคาดได้ว่าจะมีอยู่ในเวลานี้ ในวาระสุดท้ายแห่งการล่อลวงและชัยชนะของมัน.

ผู้ที่ปฏิเสธการสำแดงพิเศษเช่นนี้เพราะมีของปลอมเลียนแบบอยู่

ก็อาจก้าวไปอีกขั้นหนึ่งอย่างสมเหตุสมผลเท่า ๆ กัน

และปฏิเสธว่าพระเจ้าเคยสำแดงพระองค์เองแก่มนุษย์โดยความฝันหรือนิมิตเลย

เพราะของปลอมเลียนแบบนั้นมีอยู่เสมอมา.

“ความฝันและนิมิตเป็นสื่อกลางซึ่งพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองแก่มนุษย์

พระองค์ได้ตรัสกับบรรดาผู้พยากรณ์ผ่านสื่อกลางนี้ พระองค์ได้ทรงจัดวางของประทานแห่งการพยากรณ์ไว้

ไว้ท่ามกลางของประทานทั้งหลายของคริสตจักรแห่งข่าวประเสริฐ

และได้ทรงจัดให้ความฝันและนิมิตอยู่ร่วมกับหมายสำคัญอื่น ๆ แห่ง ‘วาระสุดท้าย’ อาเมน”

“จุดประสงค์ของข้าพเจ้าในข้อสังเกตข้างต้นนี้ ก็เพื่อขจัดข้อคัดค้านทั้งหลายด้วยวิธีการตามพระคัมภีร์

และเตรียมจิตใจของผู้อ่านให้พร้อมสำหรับสิ่งต่อไปนี่” James White, Brother Miller’s Dream, 1–3.

ความฝันครั้งที่สองของวิลเลียม มิลเลอร์

“ข้าพเจ้าฝันว่า พระเจ้าโดยพระหัตถ์ที่มองไม่เห็น ได้ทรงส่งหีบเล็กใบหนึ่งซึ่งประดิษฐ์อย่างวิจิตรมาให้ข้าพเจ้า ยาวประมาณสิบนิ้ว และกว้างกับลึกด้านละหกนิ้ว ทำด้วยไม้มะเกลือและมุกซึ่งฝังประดับไว้อย่างประณีต มีลูกกุญแจดอกหนึ่งผูกติดอยู่กับหีบนั้น ข้าพเจ้าจึงหยิบกุญแจขึ้นมาและเปิดหีบในทันที แล้วด้วยความพิศวงและประหลาดใจยิ่งนัก ข้าพเจ้าพบว่าภายในนั้นเต็มไปด้วยอัญมณีทุกชนิดและทุกขนาด เพชร พลอยล้ำค่า และเหรียญทองคำเหรียญเงินทุกขนาดและทุกมูลค่า ซึ่งจัดวางไว้อย่างงดงามตามตำแหน่งของแต่ละสิ่งภายในหีบ และเมื่อจัดวางเช่นนั้นแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็สะท้อนแสงสว่างและสง่าราศีที่มีสิ่งใดเสมอเหมือนได้ก็แต่ดวงอาทิตย์เท่านั้น”

“ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะชื่นชมกับภาพอันน่าพิศวงนี้แต่ผู้เดียว แม้หัวใจของข้าพเจ้าจะเปี่ยมล้นด้วยความยินดีต่อความเจิดจ้า ความงดงาม และคุณค่าแห่งสิ่งที่อยู่ภายในนั้นก็ตาม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวางมันไว้บนโต๊ะกลางห้องของข้าพเจ้า และบอกชาวออกไปว่า ทุกคนที่มีความปรารถนาอาจมาดูภาพอันรุ่งโรจน์และเจิดจ้าที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยเห็นในชีวิตนี้ได้”

“ผู้คนเริ่มเข้ามา ตอนแรกมีจำนวนน้อย แต่ก็เพิ่มขึ้นจนเป็นฝูงชน เมื่อแรกที่พวกเขาเข้าไปในหีบ พวกเขาจะประหลาดใจและโห่ร้องด้วยความยินดี แต่เมื่อจำนวนผู้ชมเพิ่มมากขึ้น ทุกคนก็เริ่มแต่ต้องอัญมณี หยิบมันออกจากหีบและไปกระจายไว้บนโต๊ะ ข้าพเจ้าเริ่มคิดว่าเจ้าของคงจะทรงเรียกเอาหีบและอัญมณีกลับคืนจากมือของข้าพเจ้าอีก; และหากข้าพเจ้ายอมให้พวกมันถูกกระจัดกระจาย ข้าพเจ้าก็จะไม่มีวันสามารถนำมันกลับไปได้ในตำแหน่งของมันในหีบได้อีกดังเดิม; และรู้สึกว่าคุณเจ้าคงจะไม่มีวันสามารถรับผิดชอบต่อการนั้นได้เลย เพราะมันจะใหญ่หลวงยิ่งนัก จากนั้นข้าพเจ้าจึงเริ่มวิงวอนผู้คนไม่ให้แตะต้องมัน และไม่ให้นำมันออกจากหีบ; แต่ยิ่งข้าพเจ้าวิงวอนมากเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งทำให้มันกระจัดกระจายมากขึ้นเท่านั้น; และบัดนี้พวกเขาดูเหมือนจะทำให้อัญมณีเหล่านั้นกระจัดกระจายไปทั่วทั้งห้อง บนพื้น และบนเครื่องเรือนทุกชิ้นในห้อง”

“แล้วข้าพเจ้าเห็นว่า ท่ามกลางอัญมณีแท้และเหรียญแท้ พวกเขาได้ไปรยอัญมณีปลอมและเหรียญปลอมลง ไปเป็นอันมากนับไม่ถ้วน ข้าพเจ้าจึงเดือดดาลอย่างยิ่งต่อการประพฤติอันต่ำช้าและความอกตัญญูของพวกเขา และได้กล่าวต่าหนิและประณามพวกเขาเพราะเรื่องนี้; แต่ยิ่งข้าพเจ้าต่าหนิมากเท่าใด พวกเขาก็ยิ่งไปรยอัญมณีปลอมและเหรียญเทียมปะปนอยู่ท่ามกลางของแท้มากขึ้นเท่านั้น”

“แล้วข้าพเจ้าก็เกิดความขัดเคืองอย่างยิ่งในจิตวิญญาณฝ่ายกายของตน และเริ่มใช้กำลังทางกายผลักไสพวกเขาออกไปจากห้อง; แต่ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังผลักไสคนหนึ่งออกไป อีกสามคนก็จะเข้ามา และนำเอาฝุ่น ผงไม้ ทราย และขยะสารพัดชนิดเข้ามาด้วย จนสิ่งเหล่านั้นปกคลุมอัญมณีแท้ เพชร และเหรียญทั้งหมดไว้ทุกชิ้น ซึ่งล้วนถูกบดบังจนพ้นจากสายตาไปสิ้น พวกเขาจึงฉีกหีบของข้าพเจ้าออกเป็นชิ้น ๆ และไปรยกระจัดกระจายปะปนอยู่ท่ามกลางกองขยะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ต่อความเศร้าโศกหรือความโกรธของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจึงหมดกำลังใจและสิ้นหวังโดยสิ้นเชิง แล้วนั่งลงร้องไห้”

“ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำไห้และโศกเศร้าเพราะความสูญเสียอันใหญ่หลวงและความรับผิดชอบของข้าพเจ้า อยู่ ณ นั้น ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงพระเจ้า และอธิษฐานอย่างจริงใจขอให้พระองค์ทรงส่งความช่วยเหลือมาให้ข้าพเจ้า ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก

และมีชายผู้หนึ่งเข้ามาในห้อง เมื่อคนทั้งปวงออกจากห้องไปแล้ว เขาซึ่งถือแปรงขัดฟันอยู่ในมือ ได้เปิดหน้าต่าง และเริ่มขัดกวาดฟันและเศษสิ่งสกปรกออกจากห้อง”

ข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์ให้ทรงยับยั้งไว้ เพราะมีอัญมณีล้ำค่าบางเม็ดกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางกองซากปรักหักพัง.

พระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย” เพราะพระองค์จะ “ทรงดูแลพวกเขา”

“แล้ว ในขณะที่เขาขัดกวาดฟันผงและขยะ อัญมณีปลอมและเหรียญกษาปณ์ปลอมทั้งปวงก็ลอยขึ้นและออกไปทางหน้าต่างดจเมฆา และลมก็พัดพามันไป ในความซลมุนนั้น ข้าพเจ้าหลับตาลงชั่วคราวหนึ่ง; เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้น ขยะทั้งสิ้นก็หมดสิ้นไปแล้ว อัญมณีล้ำค่า เพชร และเหรียญทองกับเหรียญเงิน นอนกระจัดกระจายอยู่อย่างอุดมทั่วทั้งห้อง”

“แล้วท่านก็นำหีบใบหนึ่งมาวางไว้บนโต๊ะ ซึ่งใหญ่กว่าและงดงามกว่าหีบใบเดิมมาก แล้วรวบรวมอัญมณีเพชรพลอย และเหรียญเงินขึ้นมาเป็นกำมือ ๆ และเทลงในหีบนั้น จนไม่เหลืออยู่เลยแม้แต่ชิ้นเดียว แม้ว่าเพชรบางเม็ดจะมีขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าปลายเข็มหมุดก็ตาม”

“แล้วท่านจึงเรียกข้าพเจ้าให้ ‘มาและดู’”

“ข้าพเจ้ามองเข้าไปในหีบนั้น แต่ตาของข้าพเจ้าพรางไปด้วยสิ่งที่ได้เห็น พวกมันส่องประกายด้วยสง่าราศีมากกว่าเดิมสิบเท่า ข้าพเจ้าคิดว่าพวกมันคงถูกขัดด้วยทรายโดยเท้าของคนชั่วเหล่านั้นผู้ซึ่งได้ทำให้กระจัดกระจายและเหยียบย่ำมันลงในผงคลี มันถูกจัดวางไว้อย่างงดงามเป็นระเบียบในหีบนั้น แต่ละชิ้นอยู่ในที่ของมัน โดยไม่ปรากฏร่องรอยแห่งความลำบากใดๆ ของชายผู้ที่ได้โยนมันเข้าไป ข้าพเจ้าร้องออกมาด้วยความยินดีอย่างยิ่ง และเสียงร้องนั้นก็ปลุกข้าพเจ้าให้ตื่น” Early Writings, 81–83.

เชิงอรรถของ James White

“หีบ” เป็นสัญลักษณ์แทนความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งพระคัมภีร์ ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา และซึ่งได้ทรงมอบให้แก่บราเดอร์มิลเลอร์เพื่อนำไปประกาศแก่ชาวโลก.

“‘กุญแจที่ผูกติดไว้’ นั้นคือวิธีการของเขาในการตีความพระวจนะแห่งคำพยากรณ์—โดยเปรียบพระคัมภีร์กับพระคัมภีร์—ให้พระคัมภีร์เป็นผู้อธิบายตนเอง ด้วยกุญแจนี้ บราเดอร์มิลเลอร์ได้เปิด ‘หีบ’ หรือความจริงอันยิ่งใหญ่เรื่องการเสด็จมาสู่โลก”

“ประชาชนเริ่มทยอยเข้ามา ในระยะแรกมีจำนวนเพียงเล็กน้อย แต่เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นฝูงชนจำนวนมาก” เมื่อคำสอนเรื่องการเสด็จมาถึงถูกประกาศเป็นครั้งแรกโดยบราเดอร์มิลเลอร์ และอีกเพียงไม่กี่คน คำสอนนั้นก็มิได้มีผลกระทบเพียงเล็กน้อย และมีเพียงน้อยคนเท่านั้นที่ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นด้วยคำสอนนั้น; แต่ตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 ไม่ว่าคำสอนนั้นจะถูกประกาศ ณ ที่ใด ชุมชนทั้งหมดก็ถูกเร้าให้ตื่นตัว”

“อัญมณี เพชรพลอย ฯลฯ ที่มี ‘ทุกชนิดและทุกขนาด’ ซึ่ง ‘จัดวางไว้อย่างงดงามในตำแหน่งของตนภายในหีบ’ นั้น เป็นตัวแทนของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า [Malachi 3:17.] จากคริสตจักรทั้งปวง และจากฐานะกับสภาพชีวิตแทบทุกประการ ผู้ซึ่งได้รับความเชื่อเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ และปรากฏว่าได้ยืนหยัดอย่างกล้าหาญในตำแหน่งหน้าที่ของตนแต่ละคน

ในพระราชกิจอันบริสุทธิ์แห่งความจริง ขณะเคลื่อนไปในระเบียบเช่นนี้
ต่างคนต่างเอาใจใส่ต่อหน้าที่ของตนเอง และดำเนินอย่างถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้า
'พวกเขาสะท้อนแสงสว่างและพระสิริ' ไปสู่โลก ซึ่งมีเพียงคริสตจักรในสมัยอัครทูตเท่านั้นที่เสมอเหมือน
ชาวสาร [Revelation 14:6, 7] ดำเนินไปประหนึ่งอยู่บนปีกแห่งสายลม และคำเชื่อเชียวว่า 'เชิญมาเถิด
เพราะบัดนี้สิ่งสารพัดได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว' [Luke 14:17.] ก็แพร่ไปด้วยฤทธิ์อำนาจและสัมฤทธิ์ผล"

"เมื่อทูตสวรรค์ผู้บินอยู่กลางหาว [วิวรณ์ 14:6, 7.] เริ่มประกาศข่าวประเสริฐนรีรันดร์เป็นครั้งแรกว่า
'จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาพิพากษาของพระองค์แล้ว'
หลายคนได้ให้รอดด้วยความยินดีเมื่อมองเห็นการเสด็จมาของพระเยซูและการทรงฟื้นฟู
แต่ภายหลังคนเหล่านั้นเองกลับต่อต้าน เหยะเหยียด
และถกเถียงความจริงซึ่งไม่นานก่อนหน้านั้นยังทำให้พวกเขาเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี
พวกเขาได้ก่อความวุ่นวายและทำให้เพชรพลอยทั้งหลายกระจัดกระจาย นี่นำเราไปสู่ฤดูใบไม้ร่วงแห่งปี
1844 เมื่อเวลาแห่งการกระจัดกระจายได้เริ่มต้นขึ้น จงจดจำข้อนี้ไว้ว่า คือบรรดาผู้ที่ครั้งหนึ่งเคย
'ให้รอดด้วยความยินดี' นั้นเองที่ก่อความวุ่นวายและทำให้เพชรพลอยทั้งหลายกระจัดกระจาย
และนับตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นมา ไม่มีผู้ใดได้ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายและชักนำพวกเขาให้หลงไปได้อย่าง
มีประสิทธิผลเท่ากับบรรดาผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยประกาศความจริงและชื่นชมยินดีในความจริงนั้น
แต่บัดนี้กลับปฏิเสธพระราชกิจของพระเจ้า
และการสำเร็จตามคำพยากรณ์ในประสบการณ์การเสด็จมาของพระคริสต์ของเราในอดีต"

"คำพยานของบราเดอร์มิลเลอร์เป็นอยู่หลายเดือนภายหลังเสียงร้องยามเที่ยงคืน ในเดือนที่เจ็ด ค.ศ. 1844
ว่า ประตูได้ปิดลงแล้ว และว่าการเคลื่อนไหวเรื่องการเสด็จมานั้นเป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์
และว่าเราได้ถูกต้องแล้วในการประกาศเรื่องเวลา จากนั้นท่านได้ตั้งเตือนพี่น้องของท่านผ่านทาง Advent
Herald ให้ยึดมั่นไว้ ให้อดทน และอย่าบ่นกล่าวโทษกันและกัน
แล้วพระเจ้าจะทรงพิชิตความชอบธรรมแก่พวกเขาในไม่ช้า เพราะการที่พวกเขาได้ประกาศเรื่องเวลา
ด้วยวิธีนี้ท่านจึงวิงวอนเพื่อบรรดาอัญมณีทั้งหลาย ขณะที่ท่านรู้สึกถึง 'ความรับผิดชอบ'
ของท่านที่มีต่อพวกเขา และว่า 'มันจะใหญ่หลวงยิ่งนัก'"

"'อัญมณีปลอมและเหรียญกษาปณ์ปลอม' ที่ถูกโปรยปะปนอยู่ท่ามกลางของแท่นั้น
เป็นภาพแทนอย่างชัดเจนของผู้กลับใจเชื่อเทียมเท็จ หรือ 'บุตรต่างด้าว' [โธเซยา 5:7]
นับตั้งแต่ประตูได้ถูกปิดลงในปี 1844"

"'หีบ' ใบที่สอง 'ซึ่งใหญ่กว่าและงดงามกว่าใบแรกมาก' ซึ่งได้รวบรวม 'อัญมณี' 'เพชร' และ 'เหรียญ'
ที่กระจัดกระจายไว้นั้น เป็นสัญลักษณ์ของทุ่งกว้างแห่งความจริงปัจจุบันอันทรงชีวิต
ซึ่งฝูงแกะที่กระจัดกระจายจะถูกรวบรวมเข้ามา คือแม้แต่ 144,000 คน
โดยทุกคนล้วนมีตราประทับของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
ไม่แม้แต่เพชรล้ำค่าเม็ดเดียวจะถูกทิ้งไว้ในความมืด แม้ว่าบางเม็ดจะ 'ไม่ใหญ่ไปกว่าปลายเข็ม'
พวกมันก็จะไม่ถูกมองข้ามและไม่ถูกละไว้ภายนอกในกาลวันนี้
เมื่อพระเจ้ากำลังทรงรวบรวมอัญมณีของพระองค์ขึ้น [Malachi 3:16-18.]
พระองค์ทรงสามารถส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไป และเร่งพากเขาออกมาได้
ดังที่พระองค์ทรงพาโลทออกจากเมืองโสโดม
'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำราชกิจให้เสร็จโดยรวดเร็วบนแผ่นดินโลก'
'พระองค์จะทรงตัดให้สั้นลงด้วยความชอบธรรม' ดู Romans 9:28."

"คำว่า 'ดินและซึกบ หวายและขยะสารพัดชนิด' เป็นสัญลักษณ์แทนความผิดพลาดนานัปการและมากมาย
ที่ได้ถูกนำเข้ามาท่ามกลางผู้เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สอง นับตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1844
ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงบางประการของความผิดพลาดเหล่านั้น."

“1. จุดยืนที่ ‘ผู้เลี้ยง’

บางคนได้ถือเอาอย่างवादดีที่ตนที่ภายหลังจากการประกาศเสียงร่ำยามเที่ยงคืนแล้วนั้น คือการกล่าววาทญาณภาพอันเคร่งขรึมและหลอมละลายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งมาพร้อมกับการเคลื่อนไหวแห่งเดือนที่เจ็ด เป็นอิทธิพลแบบสะกดจิต George Storrs อยู่ในหมู่คนแรก ๆ ที่ถือจุดยืนนี้ ดูงานเขียนของเขาในช่วงปลายปี 1844 ใน Midnight Cry ซึ่งขณะนั้นตีพิมพ์อยู่ในนครนิวยอร์ก J. V. Himes ได้กล่าวในการประชุมที่ Albany ในฤดูใบไม้ผลิปี 1845 ว่าการเคลื่อนไหวแห่งเดือนที่เจ็ดก่อให้เกิดการสะกดจิตลึกลับเจ็ดฟุต ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าเช่นนี้จากผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในที่ประชุมและได้ยืมคำกล่าวนั้น คนอื่น ๆ ที่เคยมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการร่ำประกาศแห่งเดือนที่เจ็ด ต่อมาภายหลังได้ประกาศว่าการเคลื่อนไหวนั้นเป็นงานของมาร การยกงานของพระคริสต์และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นของมารนั้น ในสมัยของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า และบัดนี้ก็ยังเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่”

“2. การทดลองกำหนดเวลาที่แน่นอนอันมากมาย นับตั้งแต่ที่ 2300 วันสิ้นสุดลงในปี 1844 ได้มีการกำหนดเวลาไว้หลายคราว โดยบุคคลต่าง ๆ สำหรับจุดสิ้นสุดของช่วงเวลาดังกล่าว ในการกระทำเช่นนี้ พวกเขาได้รื้อถอน ‘หลักเขต’ และได้นำความมืดมิดกับความสงสัยมาปกคลุมเหนือขบวนการเสด็จมาทั้งหมด”

“3. ลัทธิทรวินญาณพร้อมด้วยความเพ้อฝันและความลุ่มหลงทั้งสิ้นของมัน กลอุบายประการนี้ของมาร ซึ่งได้ก่อให้เกิดผลงานแห่งความตายอันน่าสะพรึงกลัว ได้รับการพรรณนาไว้อย่างเหมาะสมยิ่งด้วยคำว่า ‘เศษไม้’ และ ‘ขยะสารพัดชนิด’ หลายคนในบรรดาผู้ที่ติตมกินพิษของลัทธิทรวินญาณนั้น ได้ยอมรับความจริงแห่งประสบการณ์การเสด็จมาของพระคริสต์ในอดีตของเรา และจากข้อเท็จจริงนี้เอง คนเป็นอันมากจึงถูกชักนำให้เชื่อว่า ลัทธิทรวินญาณเป็นผลตามธรรมชาติของการเชื่อว่าพระเจ้าทรงนำ การเคลื่อนไหวครั้งใหญ่เรื่องการเสด็จมาในปี 1843 และ 1844 เปโตร เมื่อกล่าวถึงบรรดาผู้ซึ่งจะ ‘ลอบนำลัทธินอกกรีตอันนำไปสู่ความพินาศเข้ามา ทั้งถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาไว้’ ก็กล่าวว่า ‘เพราะคนเหล่านั้น หนทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย’”

“4. เอส. เอส. สโนว์ ผู้ประกาศตนว่าเป็น ‘เอเลียห์ผู้เผยพระวจนะ’ ชายผู้นี้ในการดำเนินชีวิตอันประหลาดและคลุมคลั่งของตน ก็ได้แสดงบทบาทของตนในงานแห่งความตายนี้ด้วยเช่นกัน และแนวทางของเขามีแนวโน้มที่จะทำให้ฐานะอันแท้จริงของธรรมิกชนผู้เฝ้าคอยเสื่อมเสียชื่อเสียงลงในความคิดของจิตใจซื่อตรงจำนวนมาก.

ต่อบัญชีแห่งความผิดพลาดนี้ ข้าพเจ้าอาจเพิ่มเติมได้อีกมากมาย เช่น “หนึ่งพันปี” ในวิวรณ์ 20:4, 7 ซึ่งว่าได้ผ่านพ้นไปแล้ว, จำนวน 144,000 ในวิวรณ์ 7:4; 14:1, บรรดาผู้ที่ “เป็นขึ้นมาและออกจากอุโมงค์ฝังศพ” ภายหลังการเป็นขึ้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์, หลักคำสอนที่ว่าไม่ต้องทำงาน, หลักคำสอนเรื่องการทำลายทารก, ฯลฯ ฯลฯ

“ความผิดพลาดเหล่านี้ได้ถูกเผยแพร่ออย่างขยันขันแข็งยิ่ง และถูกเร่งเร้าต่อผู้เฝ้าคอยและผู้ที่เฝ้าคอย จนในเวลาทีบราเดอร์มิลเลอร์ได้รับความผืนนั้น อัญมณีแห่งทั้งหลายก็ถูก ‘กันออกไปจากสายตา’ และถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะก็ใช้ได้กับสภาพนั้น—‘และความยุติธรรมก็ถอยกลับไปเบื้องหลัง และความเที่ยงธรรมยืนอยู่แต่ไกล’ ฯลฯ ฯลฯ ดู Isaiah 59:14 ในเวลานั้น ไม่มีหนังสือพิมพ์แอ็ดเวนตีสฉบับใดในแผ่นดินที่สนับสนุนกิจแห่งความจริงสำหรับปัจจุบัน The Day-Dawn เป็นฉบับสุดท้ายที่ปกป้องจุดยืนอันถูกต้องของผู้น้อยนั้น; แต่ฉบับนั้นก็ยุติลงหลายเดือนก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะประทานครบความผืนนี้แก่บราเดอร์มิลเลอร์; และในการตีพิมพ์หนังสือสุดท้ายก่อนดับสูญนั้น ได้ชี้บรรดาวิสุทธิชนผู้เหน็ดเหนื่อยและทอดถอนใจไปยังปี

1877 ซึ่งในเวลานั้นยังอยู่ในอนาคตอีกสามสิบปี

ว่าเป็นเวลาที่พวกเขาจะได้รับการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายของตน อนิจจา! อนิจจา!

จึงไม่น่าแปลกเลยที่บราเดอร์มิลเลอร์ในความฝันของท่าน 'นั่งลงและร้องไห้' เพราะสภาพอันน่าเศร้านี้"

"บราเดอร์มิลเลอร์หลับตาลงในความตายเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1849

ซึ่งเป็นการทำให้ถ้อยคำต่อไปนี้ในความฝันของเขาสำเร็จครบถ้วนว่า 'ท่ามกลางความวุ่นวายนั้น

ข้าพเจ้าหลับตาลงชั่วขณะหนึ่ง' การสำเร็จอันน่าอัศจรรย์นี้ชัดเจนยิ่งนัก จนไม่มีผู้ใดจะพลาดที่จะเห็นได้"

"หีบศพนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความจริงเรื่องการเสด็จมาซึ่งบราเดอร์มิลเลอร์ได้ประกาศแก่โลก

ดังที่ได้กำหนดไว้ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน [Matthew 25:1-11.] ประการแรก คือเวลา ค.ศ.

1843; ประการที่สอง คือช่วงเวลาแห่งการรอคอย; ประการที่สาม คือเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

ในเดือนที่เจ็ด ค.ศ. 1844, และประการที่สี่ คือประตูที่ปิดแล้ว

ไม่มีผู้ใดที่ได้อ่านสิ่งพิมพ์เรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองนับตั้งแต่ ค.ศ. 1843 เป็นต้นมา

จะปฏิเสธได้ว่าบราเดอร์มิลเลอร์ได้สนับสนุนสาระสำคัญทั้งสี่ประการนี้ในประวัติศาสตร์แห่งการเสด็จมา

ระบบความจริงอันสอดคล้องกลมกลืนนี้ หรือ "หีบศพ" นี้ ได้ถูกนึกทำลายเป็นชิ้น ๆ

และกระจัดกระจายไปท่ามกลางกองขยะ โดยบรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธประสบการณ์ของตนเอง

และได้ปฏิเสธความจริงเหล่านั้นเองซึ่งพวกเขา พร้อมกับบราเดอร์มิลเลอร์

ได้ประกาศแก่โลกอย่างไม่หวั่นเกรง"

"คริสตจักรจะบริสุทธิ์ในเวลานั้น และ 'ปราศจากตำหนิเบื้องหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า'

เมื่อได้สารภาพความผิดพลาด ความบกพร่อง และบาปทั้งสิ้นของตนแล้ว

และเมื่อสิ่งเหล่านั้นได้รับการชำระล้างด้วยพระโลหิตของพระคริสต์และถูกลบออกแล้ว

พวกเขาก็จะปราศจาก 'มลทินหรือรอยย่น หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดทำนองนั้น' แล้วพวกเขาจะส่องประกายด้วย

'สง่าราศีมากกว่าที่เคยมีมาแต่ก่อนสิบเท่า'" JAMES WHITE Oswego, May, 1850.